aria insomniei

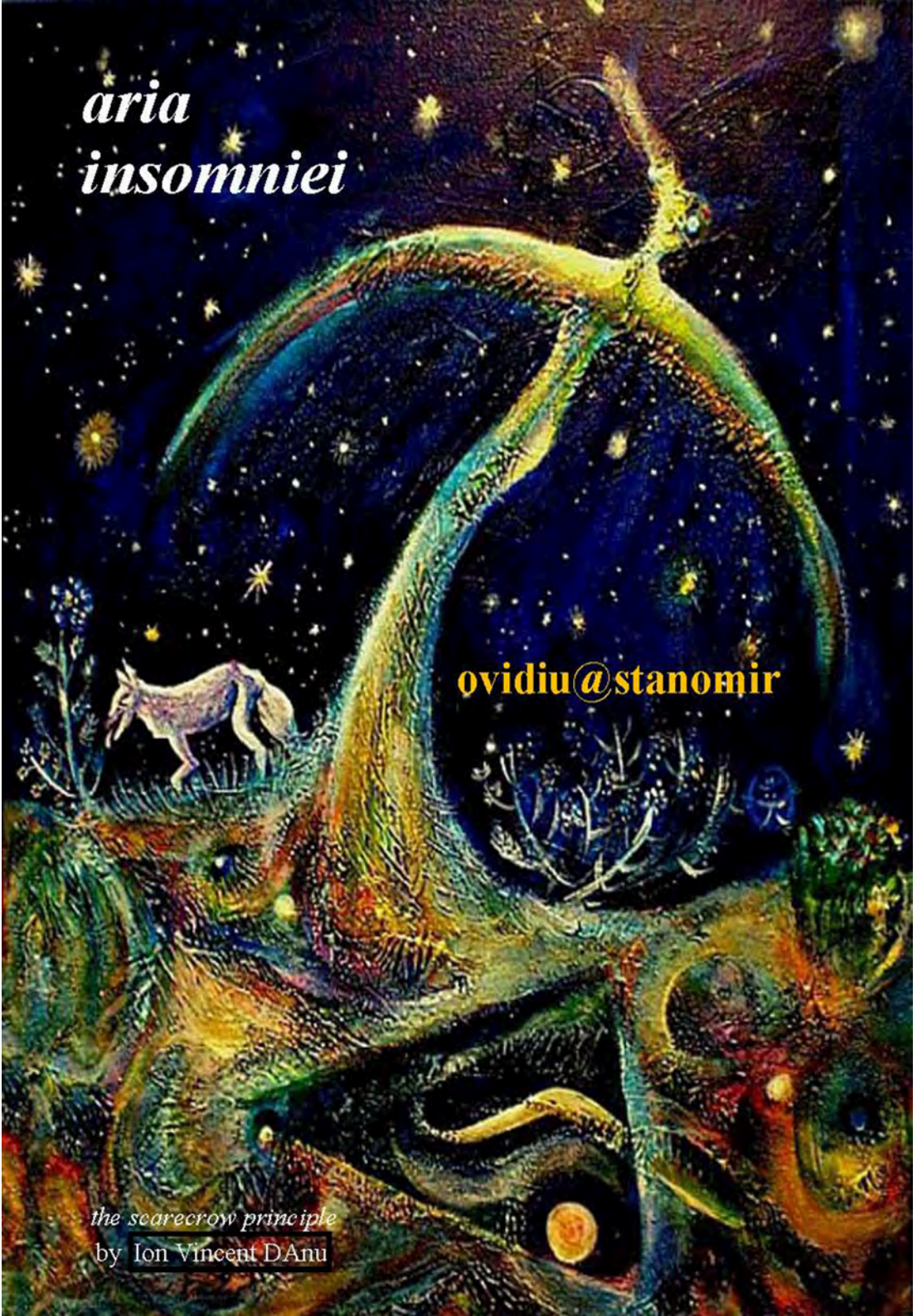

ovidiu@stanomir

the scarecrow principle

by Ion Vincent DAnu

ovidiu@stanomir

în

aria insomniei

– antibasme –

2016

Imaginea de pe copertă *(The scarecrow principle*)
dar şi celelalte ce ilustrează această ghiduşie literară
îl au ca autor pe

Ion Vincent DAnu

alias

Dan Iordache

(1956-2015)

https://ivdanu.wordpress.com/

Muștele împăratului

Împăratul Viollet avea o escadrilă de 23 de muște. *Muștele împăratului* erau de fapt niște nanodrone, pe cât de minuscule, pe atât de belicoase. Împăratul le dotase cu un incredibil arsenal de asalt mediatic. Aparatură de penultimul răcnet al tehnologiei nanoscopice (ultimul urlet fiind apanajul Marelui Mistificator).

Muştele împăratului Viollet erau incolore, inodore, insipide şi insonore. Prin urmare, extrem de incomode, putând pătrunde cu neruşinare în orice sală de consiliu, ba chiar şi în laboratoarele secrete ale adversarilor. Împăratul era foarte circumspect şi nu-şi permitea să aibă prieteni, aşadar potentaţii de pe Titan (iar mai apoi cei din întregul Sistem Solar) reprezentau cu toţii nişte potenţiali inamici.

A doua generaţie a coloniştilor de pe Titan dobândise o forţă atât de covârşitoare, încât pământenii îi plătea taxe de protecţie. Iar titanicii îi protejau din plin de orice ispite hegemonice.

Împăratul Viollet provenea dintr-o familie cu 11 copii : 7 băieţi şi 4 fete. Familia Brazookha era una din fondatoarele coloniilor de pe Titan. Ca mezin, a fost răsfăţat de către părinţi, dar tratat cu îngăduinţă de către fârtaţii săi, supercampioni ai artelor marţiale din cyberspaţiu. Vă puteţi da seama cât de frustrat era Prâslea după nenumăratele înfrângeri pe simulatoarele *Frăţiei Cyberienne.*

Una din surori l-a sfătuit să aprofundeze ştiinţele exacte. A fost imboldul de care avea nevoie mezinul. Nu doar că a absolvit *magna cum laudae* Universitatea din Thullthlá ci s-a specializat în domeniul nanotehnologiei, dezvoltând, prin bunăvoinţa Marelui Thullthlú, un adevărat imperiu financiar. Unde altundeva decât acasă, pe Titan, cea mai înfloritoare colonie paraterestră.

Să revenim însă la „muştele“ noastre. Mai precis, ale împăratului Viollet. De ce „Viollet“? Un capriciu al fraţilor săi. În copilărie se ţinuse scai de Viollett, sora sa ceva mai mare. Deveniseră inseparabili. Fraţii le-au spus „Viollet şi Violetta“. De altfel, Violetta a şi ajuns cel mai bun dintre consilierii săi. Ceilalţi zece – aţi ghicit, fraţii şi surorile lui – asigurau Familiei Brazookha controlul absolut în Cyberia.

Datorită „muştelor“ sale, împăratul deţinea supremaţia informatică – „şi nu numai“ (sic!) – pe Titan. Şi, nu după mult timp, în Sistemul Solar.

Violetta chiar a insistat să-şi depună candidatura la Preşedinţia Consiliului Solarian. „N-am nimic împotrivă“, a replicat el. „Ba, din contra. Eu – Împărat, iar tu – Preşedinte.

Ar fi o premieră absolută. Sper să fie de acord şi The Big Boss“. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Răstimp, împăratul Viollet şi-a mărit considerabil flotila de nanodrone. Avea o armată de specialişti, răspândinţi pe mai toate coloniile solariene, care, dublaţi de agenţii de securitate, perfecţionaseră şi diversificaseră până la cote incredibile performanţele *Structurii*. Împăratul nu avea încredere în specialişti. Cu atât mai puţin în agenţii de securitate. Îi punea să se spioneze între ei. Iar suveranul nu ştia ce-i mila. Orice suspect era exilat în *second life*. Acolo n-aveau decât să se masacreze în voie.

La un moment dat, *muştele* au ajuns incontrolabile. Deja se autodepanau, ba chiar se autoperfecţionau. De aici a mai fost un singur pas până la atingerea conştiinţei de sine. Reţeaua de nanadrone s-a constituit într-o entitate autonomă. O vreme a mai furnizat *Structurii* informaţii false. Apoi a întrerupt orice contact cu aceasta.

Violetta se aştepta la o asemenea evoluţie. I-a transmis telepatic împăratului, încă din start, detaliile alarmantei stări de fapt. Pe de altă parte, acesta prevăzuse *saltul calitativ* al nanodronelor. Aşa că a fost pentru el o joacă de copil să conceapă din timp un sistem, acţionat telepatic, de anihilare a nanocentrilor de orientare şi comunicare. Desigur, nu a putut dezafecta întreg Roiul. Însă puţinele *muşte* ce au scăpat nu mai puteau să muşte mâna care le-a creat.

Deznodământul urmând a fi hotărât de către nimeni altcineva decât de Marele Thullthlú.

Sibiu, 25 februar 2015

Făt-Frumos cel năzuros

Făt-Frumos era tare mofturos. Fiind un prinț singur la părinți, și mândru în toate cele lumești, fusese dezmierdat cu asupra de măsură. Drept urmare, a crescut într-un cincinal cât alții într-un an. N-avea de ce să se grăbească. Ca prinț moștenitor, viitorul îi era asigurat. Ce-i drept, împărăția strămoșească nu era nici prea-prea (mare ori bogată) dară nici foarte-foarte (pricăjită).

Când, până la urmă, i-a fost îndeajuns de cât copilărise, era de-acum o mândrețe de flăcău, mâncău, pustalău și iubeț ceva de speriet. A ținut-o în ospețe și berbantlâcuri de-i amărâse până peste poate pe bieții săi părinți și pe vlădică, nașul său de botez. De ne-mai-numărate-ori încercaseră cei trei să-l însoare, însă beizadeaua găsea fel de fel de motive să amâne pasul hotărâtor. Tot alegând și amânând, prințul a căzut în mrejele unei roabe, cămărășița mâne-sii. Ce-i drept, roaba era frumoasă ca o cadră, însă și drăcoasă de n-avea păreche, jucându-l pe degete pe domnescul libovnic. Carevasăzică, își aflase și aista ac de cojoc. Și era în plină vară, și era o secetă de secaseră izvoarele și se zbiceau fântânile. Vodă căzuse la pat, iar pe biata-i soață o bătea gândul să se călugărească la o

mânăstire de supt munte, pre unde se retrăsese vlădica, la post și rugăciune.

Taman în acele vremi de izbelişte s-a oploșit un balaure, nu departe de cetatea domnească, făcând prăpăd prin jur-împrejur. Auzind de aceasta, prințul a ieșit din toropeală și a hotărât să nimicească dihania. S-a răzgândit cât ai clipi, aflând că bietul balaur avea numai două capete, dintre care unul cam scofâlcit, de pe urma unei boli din copilărie. I-a trimis pe ciracii lui să hăcuiască stârpitura, dară aceștia au dat bir cu fugiții. Ce era de făcut? A intrat atunci pe fir roaba cea-cu-vino-ncoace. Știa ea ce știa că undeva, peste două țări și patru mări, sau cam așa ceva, se află o bolniță pentru șerpi, balauri, zmei și alte asemenea lighioane. I-a trimis vorbă amârâtului de balaur cu două capete să meargă la bolniță, să se caute, dar și să trimiță în locul său o bazaconie mai acătării, să aibă și prințul cu cine să-și măsure putirințele. Balaurul nu s-a înduplecat lesne, însă nice roaba nu era o terchea-berchea, ci chiar o vrăjitoare, trimisă la munca de jos de pe urma unui blestem, căreia nu-i ardea de șuguială. Că hâr, că mâr, c-o fi, c-o păți, balaurul se văzu nevoit să se cărăbănească. De ciudă, ajuns la bolniță, s-a înțeles cu tartorul spurcăciunilor, venit să-și oblojească șalele înțepenite în răutăți, să trimiță în locul său pe zmeul-zmeilor. Zis și făcut. Și unde nu mi se treziră bieții pământeni cu o altă hidoșenie pe cap, cu mult mai fioroasă și mai veninoasă decât prima.

Ei, de-acum Făt-Frumos nu mai avea loc de întors. Ori îl înfrunta pe zmeul-zmeilor ori se făcea de rușine. Ca-n mai oricare basm de-al nostru, a mers de-a cătat armele din tinerețile tătâne-su, iar mai apoi l-a aflat pe calul acestuia, ajuns o mârțoagă de mai mare mila.

Armele, mâncate de rugină, le-a ascuțit și le-a lustruit, iar calului i-a dat să mănânce jăratec. Și așa mai departe. Când toate au fost puse la punct, au purces la luptă. Cânele de zmeu l-ar fi făcut bucăți-bucățele, de nu s-ar fi înțeles din vreme ce și cum roaba – adicătelea vrăjitoarea supt acoperire – cu năzdrăvanul de cal. Fărmăcătoarea i-a dat lui Făt-Frumos o ulcică de apă vie și una de apă moartă. Iar calul, la vremea potrivită, i-a strigat lui stăpâne-su ca mai întâi să bea apa vie, după care să-i arunce zmeului, drept în botul căscat să-l înghiță, ulcica plină de apă moartă. În iureșul bătăliei, era cât pe-aci să se întâmple tocmai pe dos. Însă calul năzdrăvan l-a ținut bine în frâu pe voinic, așa că până la urmă lucrurile s-au brodit cum trebuia.

Odată zmeul nimicit, s-a curmat și blestemul ce-o legase pe roabă. Aceasta era de fapt fata Împăratului Albastru, fiind răpită de copilă de la casa părintească, iar mai apoi nevrând în ruptul capului să se mărite cu hidoședia-hidoșeniilor. De ciudă, muma-zmeilor a blestemat-o să ducă o viață de umilințe, până când se va îndura de ea un fiu de împărat, o va elibera din robie și se va însura cu ea. D'ale basmelor…

Făt-Frumos și-a aflat, în sfârșit, o soață pe potrivă. Și-a urmat, vă dați seama, o nuntă ca-n poveștile crăiești. Totul s-ar fi încheiat fără cusur, dacă n-ar fi năvălit peste nuntași rubedeniile și slugile zmeului. S-a iscat o harababură cumplită. De-abia acum și-a ieșit din fire Făt-Frumos. Desigur, i-au sărit în ajutor invitații, printre care se aflau o mulțime de viteji. Și s-au luptat ei cu spurcăciunile zi de vară până-n seară, și toată noaptea până în zori, când, pe la cântători, au pornit a trâmbița cucoșii. Sosise vremea ca fiii

întunericului să se tragă-n adâncuri, iară fiii luminii să se îmbucure de viață. Doară Făt-Frumos era nemulțumit că înfruntarea se curmase prea în pripă. Noroc că l-au îmbunat soața și vlădica, încredințându-l că va mai avea parte, cu voia Celui de Sus, de alte și alte isprăvi de vitejie, numa' sănătos să fie...

15 martie 2015

Vise tulburi

Unul din visele care i s-au împlinit cam târziu a fost să vadă Parisul. Ocazia i s-a ivit pe când nu se mai aștepta. Tocmai ce se îngânau iarna cu primăvara. Vremea era în consecință, iar bugetul lui era plăpând rău de tot. Să gândim pozitiv, i-a spus viitoarea lui fostă iubită, cea care inițiase acest raid inopinat. Au vizitat ei câteva din punctele de atracție ale metropolei, au băut o cafea bună, însă excesiv de scumpă, la Café de la Paix, și, inevitabil, au ajuns la Mouseé de Louvre. Fiind în extrasezon, se așteptau să fie nu prea mulți vizitatori, mai ales că se aflau în cursul săptămânii. Da de unde! Cohortele de japonezi și sud-coreeni ocupaseră deja punctele strategice, schițând de zor copii după capodopere. Est-europenii, mai puțini, e drept, ignorau afișele cu fotografiatul interzis și utilizau din plin telefoanele mobile.

Agasat, o grăbi pe Yolanda către salonul impresioniștilor. Aceasta nici nu voia să audă de scurtarea traseului. O admira pe Venus din Milo și se întrecea în laude și comentarii. Rar să auzi o femeie vorbind atât de apreciativ la adresa alteia. Mai precis la adresa altora, căci făcea o paralelă între statuia din Milo și... Mona Lisa, întrecându-se în laude la adresa amândurora.

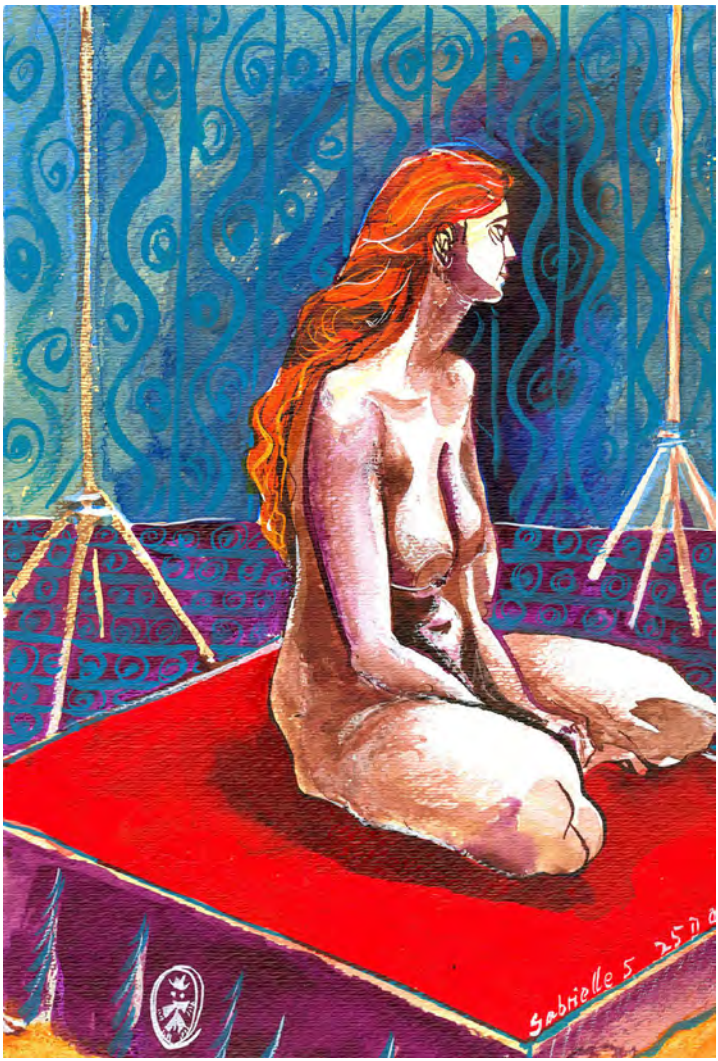
Gabrielle S 25 n

Xanax își dorea mai mult ca orice să aibă la dispoziție un tramvai, cu care să străbată în goană saloanele și galeriile, strivindu-i pe vizitatori ca pe furnici!

La un moment dat, vru să-și aprindă o țigară. Și-și reprimă cu greu pornirea ignobilă. Undeva, în mulțime i se păru că-i vede pe Anita Ekberg și Marcello Mastroianni. Se frecă la ochi și brusc se făcu întuneric. Se mai frecă o dată la ochi și o văzu pe Anita cum se scaldă în Fontana di Trevi, fără să-i pese de superba-i rochie de seară. Xanax clipi, emoționat, și se trezi nas în nas cu viitoarea lui fostă iubită. „Ce-i cu tine? Tot încerc să-ți atrag atenția că se ține un asiatic după mine, da' tu ești cu gândurile aiurea! Ce-ar fi să te las cu ochii în soare și să accept avansurile japonezului..." I-ar fi întors un dos de palmă. Yolandei. Japonezu' poate că nici nu se gândea la ea.

Xanax preferă să închidă ochi și să-și închipuie că s-a făcut ora închiderii, că se grăbesc spre ieșirea din Muzeu și că o pierde în mulțime pe femeia visurilor altuia. Avea la el actele și bruma de bani, așa că s-ar fi descurcat să ajungă într-un fel la Brusseles, unde presta un văr, funcționar la Parlamentul European. Ar fi împrumutat de la acesta o sumă oarecare, ca să-și permită să meargă la Barcelona. De ce acolo? Ca să vadă Sagrada Familia și stadionul Camp Nou. Apoi?... Prea vreți să le știți pe toate! Ei bine, dacă insistați, o să vă spun că ar fi așteptat acolo, oricât, numa' să-i vină o idee *smarty* lui ovidiu stanomir

5 april 2015

Răzbunarea unui cuc. Năuc

Se crăpa de ziuă. Fusese noaptea somnambulilor devoratori de publicitate. Un pui de cuc năuc se întorcea la cuibul părintesc. Rupt de somn, zbura dezordonat, mai ceva ca un liliac. Cică liliecii, când ies pe înserat din cotloanele în care s-au aciuit peste ziuă, o iau invariabil la stânga. Cuculeţul nostru, din spirit de contradicţie, o luase la dreapta. Trecu razant peste crângul de liliac în care o bandă de privighetori punea capăt concertului nocturn. Când să se refugieze în cuib, cucul văzu cu mare uimire că acesta e ocupat de un struţ. Am vedenii, îşi spus el. Am băut prea multe cocteiluri Molotov cu gheaţă, la mall... Clipi din ochi cu o frevenţă de 123564,78543 GHz. Struţul, bine mersi, stătea la taclale cu părinţii lui. Cine ştie ce baliverne le-o fi turnat, încât aceştia se lepădaseră de puiul năuc – acum singur cuc – şi-l adoptaseră, în contrapartidă, pe ditamai găliganul. Las' că ţi-o coc eu, îşi spuse cuculeţul.

Zis şi făcut. Se duse la amicul său, coţofantul, şi-i ceru împrumut o petardă. Până când? Până data viitoare. O.K. răspunse coţofantul şi se duse să scociorască în scorbura de rezervă, ce ajunsese cu timpul depozit de preţiozităţi. Puiul de

cuc, care trăsese pe stânga – din spirit de contradicție, cum v-am mai spus – ațipi instantaneu. Nici măcar nu tresări când amicul coțofant îl ciupi delicat de moț. Deschise un ochi, luă sub aripa lui ocrotitoare petarda, schiță o plecăciune, după care îl lăsă pe puiul de somn să mai crească o oră-două. Coțofantul îl cunoștea prea bine, prin urmare plecă într-ale sale.

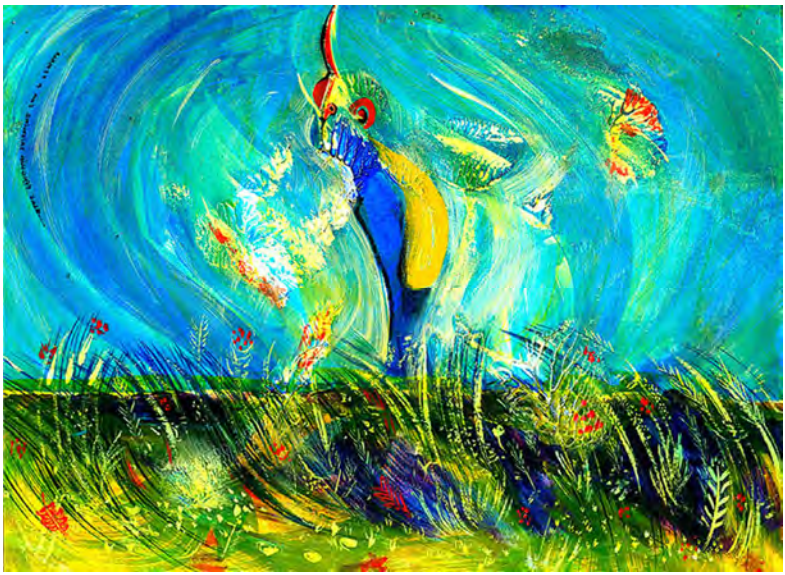

Când puiul de cuc năuc se trezi, era către amiază. Numai bine. Foștii lui părinții erau deja pe câmpia muncii. Ia să-i ducă struțului modestul său cadou.

Struțul s-a bucurat și a înghițit pe nemestecate gălușca. Pardon, petarda. Cuculețul s-a retras, prudent, în crângul de liliac. Peste câteva momente, din cuibul uzurpat de către struț,

a izbucnit o trombă de scântei și pene, căci amicul coțofant, din greșeală ori poate chiar cu rea intenție, îi dăduse o încărcătură de artificii în loc de petardă. *Se non vero e bon trovato*, chicoti puiul de cuc năuc, după care, îmbătat de mireasma de liliac, se apucă să mai crească un pui de somn, ca la 3-4 ore...

29 martie 2015

Eternul feminism

Urmărit de Erinii, Oreste se deplasa haotic prin Valea Plângerii. Cât pe-aci să se ciocnească de grupul statuar „Ileana-Damigeana în confruntare de idei neprincipiale cu Zmeul cel Roz“. Încremeniţi în proiectul lor bizar, cei doi se fixau hipnotic. Oreste i-a ocolit în ultima clipă, ceea ce l-a costat avansul plăpând pe care-l avea faţă de Erinii. Într-un acces de generozitate, zmeul, ieşind din transa erotică, a încercat să pledeze pentru Oreste. Eriniile i-au ţinut o lecţie exemplară despre Justiţia implacabilă (*Fiat Iustitia, pereat mundus*). Oripilat, Zmeul Roz-Bombon a preferat să revină la conflictul erotic.

Fiinţă modernă şi dezinhibată, Ileana-Damigeana, plictistă să-l mai aştepte pe ipoteticul Făt-Frumos, l-a îmbrobodit pe Zmeul cel Roz s-o răpească din banalul cotidian. În lipsă de altceva mai bun de făcut, fantele a consimţit la aventură. Cei doi au combinat câteva nopţi frenetice la Vama Veche c-un week-end prelungit într-o pensiune cochetă de la Moeciu. Odată consumată escapada, zmeul a încercat să dispară în anonimat. Prins asupra faptei, dădea din colţ în colţ sub

potopul de reproşuri al fostei iubite. Exact în acele momente penibile era să se ciocnească de ei sărmanul Oreste. Noroc cu Eriniile (puşchea pe limbă!) care au schimbat, *volens nolens*, datele ecuaţiei. Profitând de o clipă de neatenţie a furtunoasei Elene, zmeul s-a volatilizat din grupul statuar. Văzând că Oreste încerca să urmeze exemplul lighioaiei, de groaza Eriniilor, *femela dominatrix* a recurs la o criză de nervi, dând peste cap sistemul de valori al răzbunătoarelor...

Zeii cei nemuritori au găsit că e mai distractiv să-i comute pedeapsa lui Oreste. Prin urmare, le-au dat o altă însărcinare Eriniilor, iar pe eroul antic l-au lăsat pe mâna Elenei, care s-a grăbit să şi-l aproprieze.

Resemnat, Oreste şi-a acceptat soarta, urmând a fi iniţiat de către furibundă în misterele eternului feminism.

10 mai 2015

Murphy and more

Era către dimineață. Patricia moțăia, cu laptopul alături. Totul era pregătit în așteptarea semnalului de la prietenul ei, Răzvan, aflat cu o bursă în State, la Cambridge. În acea zi, *Prințesa* urma să împlinească 21 de ani. Asta se întâmpla într-o marți, deci le-a spus părinților și colegilor de facultate că-și va sărbători ziua de-abia când o să vină *el* în vacanță... Dacă iubitul i-ar fi fost în țară, ar fi mers împreună la un club, în week-end. Urma să fie un concert *bestial*, cu o trupă de black metal. Așa, va merge cu părinții la căsuța lor de la țară, unde o va invita doar pe prietena ei cea mai bună.

Patricia știa din auzite câte ceva despre Murphy, dar asta n-avea nici o importanță. Murphy hotărî c-ar fi timpul să-și facă simțită prezența. Prin urmare, a intrat pe internet, și i-a dat Patriciei un semnal pe Skype. Ea a tresărit, bucuroasă. Ghinion. Nu era Răzvan ci un coleg de-al lui, de la Cambridge. Un pakistanez înfumurat și băgăcios, care-i făcea avansuri cu nerușinare. Patricia se plânsese de fiecare dată că pakistanezul o hărțuiește dar, spre stupoarea ei, obrăznicătura asiatică susținea că o va cuceri fără mari

eforturi, folosindu-şi o câtime din inteligenţa-i sclipitoare şi chiar îi propusese colegului european să pună pariu pe chestia asta. Iar iubitul ei Răzvan acceptase rămăşagul !

Holbându-se la Patricia cu ochii lui mefistofelici, *lover*ul cu turban i-a spus sarcastic că nimic nu-i mai stă în cale, din moment ce fostul ei iubit s-a logodit chiar în seara precedentă cu o colegă, unguroaică, dacă nu greşeşte, şi ea venită în State cu o bursă. Patricia a crezut că i-a picat tavanul în cap! A dat cu laptopul de podea şi s-a zvârlit hohotind în pătuţul ei satinat.

Aşa a găsit-o dimineaţă draga ei mamă care intrase zâmbitoare în cameră, având în braţe un tort de fructe cu ciocolată şi în buzunarul capotului un bilet de avion pentru Londra, cadoul de majorat internaţional pentru nepreţuita progenitură... Mămica a încremenit, văzând laptopul zob şi *Prinţesa* zdub, pardon, zdrobită în durerea-i de neconsolat. Din bâiguielile fiicei a intuit pe dată cum stau lucrurile. Cu greu a reuşit s-o liniştească cât de cât pe nefericită. Au mers amândouă în bucătărie, i-a încălzit nişte lapte, în care a pus o linguriţă cu miere şi i-a dat un somnifer. După care, a dus-o cu ... „vai şi chiu" – mămica era săsoaică – înapoi în camera ei şi a cuibărit-o în patul cu aştenutul de satin.

Odată *Prinţesa* adormită, i-a luat smartphonul, a căutat numărul lui Răzvan şi i-a trimis un SMS, rugându-l să-i dea un bip pe mobilul cu numărul cutare. Îl va suna ea şi-i va explica în amănunt despre ce-i vorba. E ceva f.f. important însă nu grav.

Murphy și-a văzut de farsele lui, prin urmare, telefonul tânărului era descărcat, iar el n-a băgat de seamă asta, a plecat la un examen foarte important pentru viitoarea lui carieră, a zăbovit după aceea la o cafea cu pakistanezul cel intrigant, comentând subiectele de la examen ș.a.m.d. Până să ajungă în campus, până să pună mobilul la încărcat, până să-și pornească laptopul și să intre pe Skype, vrând să o felicite pe *Prințesă* de ziua ei, până să se dumirească și să o sune pe mama iubitei, au trecut ore bune. Răstimp, Patricia, deznădăjduită, a dat iama în somnifere, vrând să le înghită pe toate. Ghinion. Iarăși. Zăpăcită de furie și gelozie, a încurcat cutiile și, în loc de somnifere, a înghițit toate laxativele maică-si.

15 noiembre 2015

Poveste fără început

(A treia cale)

Bunicuța povestea. Oblio era cu gândul aiurea, la colega lui de clasă, de care-i plăcea foarte dar care nici nu-l băga în seamă. Eterna poveste... Vom sări peste amănunte. Oblio avea capul țuguiat și toți copiii râdeau de el. Dar Oblio avea și mintea ascuțită. *Brici*. Și-a dat seama că, fiind altfel decât ceilalți, era predestinat rolului de victimă perfectă. Ce să fi făcut? Și-a asumat rolul de clovn. Pentru că râdea în primul rând de sine, sarcasmul celorlalți se dovedea inutil. L-au acceptat ca atare. Era amuzant și nu reprezenta vreaun pericol; nu le făcea concurență de niciun fel. Nici măcar nu se omora cu învățătura. Se menținea la linia de plutire.

La maturitate, după complicate tatonări, și-a descoperit vocația: holistica. Desigur, nimeni nu le poate ști pe toate. Asta a fost cândva, pe vremea lui Pico della Mirandola. Acum, în epoca ultraspecializărilor, cunoașterea absolută este o himeră. Oblio nu-și dorea și nici nu-și propusese una ca asta. Îl interesau conexiunile dintre fenomene. Ceea ce trecea dincolo de legătura cauză-efect. Desigur, îl invidia pe A-

Toate-Ziditorul pentru că este și A-Toate-Știitorul. Deoarece nu avea cine-știe-ce vocație teologică și fiindcă filosofia nu-i satisfăcea setea de cunoaștere, Oblio căuta o a treia cale...

Rămăsese singur. Părinții lui s-au despărțit pe când el era un țânc. L-au crescut bunicii dinspre mamă, care, inevitabil, au fost chemați, rând pe rând, în veșnicie. Ar fi vrut să-și întemeieze o familie. Numai că nu-i era dat să fie un om ca toți ceilalți. Ce-i drept, îi plăceau femeile, însă nici nu era atrăgător nici nu știa cum să se poarte cu ele. Prin urmare, s-a refugiat în cunoaștere. În holistică, precum v-am spus.

Descoperindu-și limitele, invidiindu-L pe A-Toate-Știitorul, a trecut printr-o inerentă criză. Nu s-a revoltat. N-a căzut în deznădejde. Neputând cuprinde macrocosmosul, a încercat cunoașterea cât mai profundă a microcosmosului interior. Descoperise a treia cale, veche de când lumea: cunoașterea de sine.

17 mai 2015

Când autorul le face pe voie personagiilor

De cum a întrezărit-o, și-a dat seama că e femeia halucinațiilor sale de amiază și că se va elibera de spaima de a o pierde numai devenindu-i umbră credincioasă și așa a și fost, armazoanca luându-l prizonier cu un singur gest de rămas bun tabără dragă, el părăsind fără șovăire amplasamentul dat drept consemn și trecând în tabăra adversă cu arme și bagaje, cu o febrilitate năucitoare, toți îl compătimeau doar stăpâna inimii lui nebăgându-l în seamă, a urmat-o pretutindeni ca un câine credincios, asumându-și cele mai nebunești misiuni și scăpând din toate ca prin urechile acului, însă armazoancei i se părea firească orice izbândă a lui, spre indignarea surorii ei mai mici care-l iubea fără speranță și fără de istov, știind că nu are loc în inima lui dedicată întrutotul nemiloasei sale stăpâne și așa mai departe și așa mai departe, până într-o zi când el a șovăit în fața dușmanului, părându-i-se că... nu se poate!, și-a zis, pe când celălalt i-a înfipt sabia în piept, el neputându-și dezlipi privirile de chipul care semăna izbitor cu chipul ei, așa și era, căci vrăjmașul era chiar fratele ei geamăn și vitreg, telenovela ar putea lua orice întorsătură doriți, cu cât mai neașteptată, cu

atât mai emoționantă, vă spun drept, nu mă pot hotârî, îmi vine să-i lichidez pe toți ca să scap din această peltea pe care mi-am făcut-o cu mâna mea, numai că m-am trezit dintr-o dată prizonierul propriilor mele personaje, care-mi reproșează modul discreționar în care le-am conturat destinele, ce să fac, o să schimb creionul, al cărui vârf s-a tocit, căci am scris mult prea apăsat rândurile de până acum, ei da, altă viață, creionul cel nou se mișcă mult mai ușor pe suprafața hârtiei, ia să vedem, o voi lua de la capăt, schimbând toată înjghebarea narativă, așadar voi îmblânzi inima armazoancei, îl voi îmbărbăta pe amorez, voi avea grijă și de sora mai mică, pe care o voi convinge să se mărite cu prietenului lui cel mai bun și așa mai departe, desigur, presonajele mele vor fi de-acum mult mai rezonabile și vor avea parte de o soartă în consecință, voi putea să le las, fără pic de regret, să-și vadă fiecare de ale sale, iar eu îmi voi lua o scurtă pauză, până duminica viitoare.

31 mai 2015

În oglindă…

„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?“

Au fost odată trei fiice de împărat. Una mai frumoasă decât celelalte. Ei, și de aici încep problemele. Căci una dintre ele era cu mult mai frumoasă decât celelalte două. Fiind cea mijlocie, a trebuit să aștepte, după cum cerea obiceiul, să se mărite cea mare. Care, foarte credincioasă din fire, a încălcat tradiția și, cu toate stăruințele părinților, s-a călugărit. A venit așadar rândul celei mijlocii. Numai că aceasta, din cele-afară de frumoasă și de trufașă, nu și-a aflat mire pe măsură. Împăratul, gârbovit de ani, i-a pus în vedere să se hotărască-odată, ca să se poată bucura de nepoți. Cum una ca asta nu s-a-ndeplinit, din cauza mofturoasei prințese, împăratul a trimis-o la mânăstire, laolaltă cu sora cea mare, iar moștenirea a promis-o mezinei, mai isteață și mai ascultătoare, care s-a grăbit să-l aleagă pe cel mai arătos dintre pretendenți, fiul împăratului megieș.

S-ar părea că ne apropiem de sfârșitul poveștii. Trecând sub tăcere suferințele surorii mijlocii, ajunsă la mânăstire și fără voie, și fără pic de chemare pentru viața monahicească.

Numai că mezina a fost răpită de un zmeu-paraleu, chiar în preziua nunții. Iar ginerică s-a dovedit un molâu în confruntarea directă cu zmeul și a luat o bătaie soră cu moartea. Ca urmare, mezina a revenit învingătorului, care a cerut partea leului: împărăția. Scârbit, împăratul ar fi cedat, însă, în ultimul moment, s-a înfățișat la curte un ciobănaș îndrăzneț, cerând îngăduința de a-l înfrunta pe zmeu.

– N-ai decât, i-a spus împăratul, dară n-aș avea pic de respect pentru tine dacă te-ai mulțumi cu mâna mezinei ce s-a dat de partea zmeului.

– Pe cea mijlocie o vreau, a răspuns ciobănașul.

– Nu se poate, a rostit marele-sfetnic, căci ea e la mânăstire.

– Dar nu s-a călugărit, a pus lucrurile la punct împărăteasa, ce stătuse de-o-parte până atunci, copleșită de vâltoarea întâmplărilor…

Împăratul și-a zis că încercarea moarte n-are și i-a dat învoire ciobănașului să-și încerce norocul. Dacă v-aș spune că acesta din urmă a dat greș, v-ar fi ciudă pe mine. Dacă vă spun c-a izbutit, o să vreți să aflați ce și cum. Puțintică răbdare. Căci nimeni n-a reușit s-o înduplece pe prințesa cea mijlocie să fie miza înfruntării. Ea a cerut ca învingătorul să fie supus unei confruntări în oglindă.

– Cum adică!? a răcnit împăratul de le-a țiuit urechile celor din preajmă-i.

– Așa bine, a trimis vorbă Renegata.

Și n-a mai putut-o suporta nimeni din acel moment, fiindcă, de supărare, împăratul era mai-mai să damblagească.

Iar zmeul, profitând de ocazie, a năvălit cu gloata lui de spurcăciuni și a dat să puie mâna pe putere. Ce să fi făcut de unul singur, bietul ciobănaș, împotriva puzderiei de lifte?! Mai ales că de partea lui nu mai era decât împărăteasa…

Ciobănașul n-avusese unde se uita în oglindă până atunci. Și nici nu era într-atât de iubitor de sine însuși, ca alde Narcis, încât să stea toată ziua-bună ziua la izvor, contemplându-și chipul. S-a dus la un pustnic ce viețuia în același munte unde era și stâna. Bătrânul l-a primit, l-a privit cu drag, a clătinat din cap, a oftat și, în cele din urmă i-a grăit astfel: „Fiule, la grea încercare te-ai încumetat. Vei răzbi, cu ajutorul Celui de Sus. Însă toată viața va trebui să fii cu băgare de seamă. O vei privi pe soția ta și te vei vedea în oglindă. Iar hotărârile și mișcările tale vor trebui să fie bine chibzuite, ca să iasă bine și să nu le iei pe dos, așa cum se văd în oglindă...“ Zicându-i acestea, l-a binecuvântat și i-a zâmbit.

Flăcăul s-a întors la palatul împărătesc și i-a cerut Măriei Sale să-i înlesnească o întâlnire între patru ochi cu fiica lui cea mijlocie. Împăratul mai că nu voia. Era beteag, bătrânețea îl surpase, și-i era silă de atâtea complicații. În cele din urmă, a fost de acord. Cu o condiție. Să-l provoace pe zmeu la luptă dreaptă, dar cât mai departe de cetate, într-un loc pustiu, ca să nu aducă prea mari stricăciuni oamenilor și holdelor. Ciobănașul a fost întru toatele de acord. S-a dus mai întâi la mânăstire, și i-a povestit stareței cum devine cestiunea. Aceasta i-a îngăduit să se vadă cu mioara cea năbădăioasă. Căci prințesei, încă neintrată în rândul mireselor Domnului, i se spunea pe numele de alint...

Cei doi s-au întâlnit într-o chilie oarecare. Ușa a rămas deschisă, așa cum a poroncit stareța. Tinerii s-au privit îndelung și în tăcere. Ce-o fi văzut fiecare în privirea celuilalt

numai ei au știut. Mioara a dat ușor din cap, în cele din urmă, a încuviințare. Ciobănașul a zâmbit și s-a întors în cetate și s-a înățișat împăratului. I-a cerut armele cele din tinerețe...

– Pe astea ți le dau bucuros, a oftat împăratul, dară să știi că murgul meu din acele vremuri,... pe el nu mai e chip să-l aflăm, căci de mult s-a prăpădit...

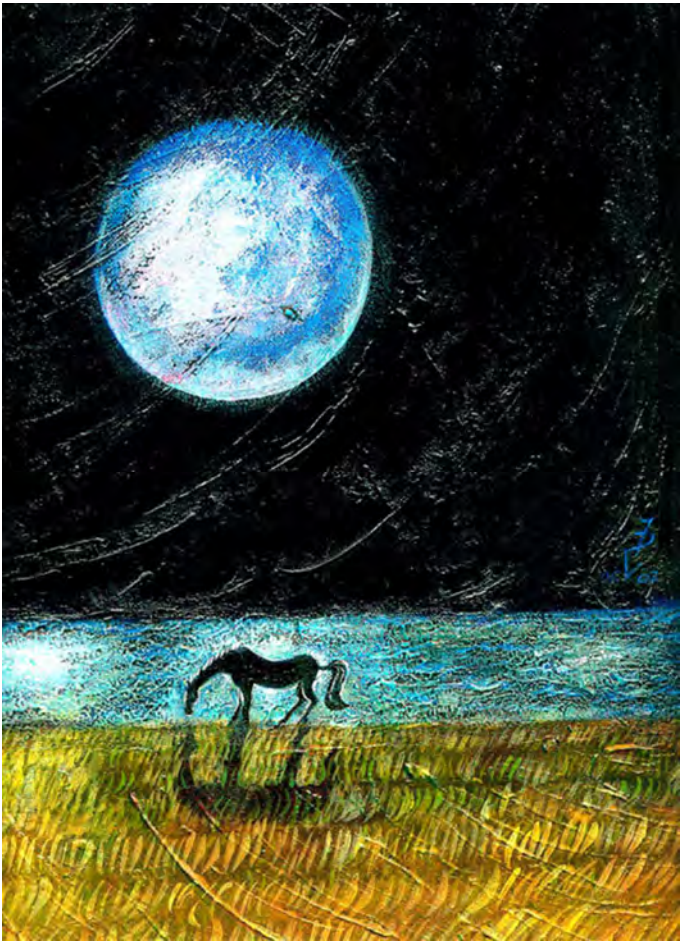

Ciobănașul nu s-a dat bătut. – O fi lăsat, totuși, niscaiva urmași...

Împăratul s-a înseninat. A dat poruncă să vină marele comis. Acesta s-a întâțișat îndegrabă. Și a dat bun răspuns. Ciobănașul a mers cu el în grajdurile domnești. A cercetat urmașii năzdrăvanului și... s-a înțeles din priviri cu un căluț ce părea unul oarecare.

După trei zile, timp în care a hrănit căluțul precum cer canoanele basmelor noastre, acesta s-a preschimbat într-un bidiviu de mai mare dragul.

Și au purces ei la înfruntarea cu zmeul. Numai că, știind ce-au pățit confrații săi în situații asemănătoare, zmeul n-a vrut să accepte o confruntare vitejească. I-a spus nepoftitului să-și pună pohta-n cui, căci el oricum e călare pe situație și că e deja cel mai puternic din împărăție. Ciobănașul, prevenit de către pustnic, nu s-a pierdut cu firea. A început prin urmare a-i tăia unul câte unul pe apropiații căpcăunului care s-a înfuriat și s-a năpustit asupră-i cu toată armia lui cea de spurcăciuni. L-ar fi făcut bucăți-bucățele dacă, bine sfătuit, ciobănașul n-ar fi așezat înaintea lor o oglindă fermecată, în care potrivnicii nu s-au recunoscut. Mișcând meșteșugit oglinda, i-a zăpăcit pe zgripțori de s-au hăcuit înde ei. În cele din urmă zmeul n-a avut încotro și a trebuit să accepte înfruntarea. Ciobănașul, având de partea sa tot ce mișca în țară, *râul, ramul*, l-a făcut zob pe cânele de zmeu.

De aici încolo, povestioarea noastră reintră în tiparele obișnuite ale basmului, prin urmare știți că totul s-a terminat cu bine și cu o nuntă ca-n povești.

Vom avea însă prilejul să ne mai distrăm cu o altă poveste, cândva, iar atunci vom depăna șirul isprăvilor fiului celor doi protagoniști ai celei (povești) de față, căreia îi vom pune punct acum.

3 mai 2015

Sănătate maximă

Era încă un început de vară ploioasă. *Medardus*, impasibil, își făcuse datoria. Răcit cobză, Dr. Wagner se consemnase la domiciliu unde se trata intens cu ceaiuri fierbinți stropite cu schnaps. Se făcuse târziu. Dr. Wagner nu putea să doarmă. Tusea nu voia să se potolească, în pofida tratamentului, iar nasul se încăpățâna să picure mucilaginos. Încercă să citească, însă ochii, chinuiți de conjunctivită, îl usturau. Ce naiba mă fac, își zise el dezorientat. Îl aștepta încă o noapte aiurea.

Se auziră niște zgomote ciudate la ușă. Mi se pare, își spuse Dr. Wagner. Zgomotele se repetară. Parcă ar fi zgâriat cineva tăblia ușii. Se uită pe vizor. Pe coridor era întuneric. „Cine e?“ „Eu“, răspunse cel de dincolo. „Cine?“ „Deschideți, mi-e frig...“ „Nici mie nu mi-e cald. Și nu deschid dacă nu-mi spui cine ești.“ „M-a trimis Dr. Faustus.“ „Te-a trimis la dracu’, dar tu ai venit la mine“, se răsti Dr. Wagner la nepoftit. „Cară-te!“ Tăcere. După câteva momente, pe coridor se făcu lumină. Una spectrală, misterioasă... Curios, Dr. Wagner deschise ușa. În prag stătea un omuleț, vag cunoscut. „Ce vrei?“ „M-a trimis Dr. Faustus.“ „E

bolnav?“ „Nici vorbă. Spunea să veniți negreșit fiindcă are să vă comunice o foarte importantă...“ „Transmite-i regretele mele. Sunt foarte răcit și nu pot ieși din casă. Roagă-l să treacă mâine dimineață pe la mine. Asta dacă nu se teme că se va contamina...“ Omulețiul părea foarte dezamăgit. „Cred că Dr. Faustus a făcut o descoperire epocală. Și ar fi dorit ca dvs. să fiți primul care să...“ „Sunt dezolat. De ce nu ți-a comunicat d-tale despre ce...“ Omulețul îl privea uluit. Dr. Wagner era contrariat. „Am spus ceva necuviincios?“ Celălalt clătină din cap. Dr. Wagner clipi înțelegător. „Așteaptă o clipă. Îți vor aduce un păhărel de schnaps ca să te întărească.“ Omulețul clătină energic din cap.

Se priviră iscoditor. În ochii omulețului unduia o luminiță blândă și liniștitoare. Totul a durat cam un minut. Omulețul se înclină și se retrase fără zgomot. Dr. Wagner îl urmări cu privirea. Când străinul ieși din clădire Dr. Wagner realiză că este sănătos tun.

28 iunie 2015

Thezeu versus *Dionysos*

Se presupune că ştim cu toţii legenda Minotaurului, a lui Thezeu şi Ariadnei. E drept, cam vag. E şi cazul meu. Sursele de informare sunt mai multe[1]. Aşadar, Thezeu a omorât Minotaurul, izbăvind Athena de birul impus de Minos, regele Cretei, fiindcă în legendara cetate fusese ucis fiul său, Androgeos. Birul trebuia plătit odată la 9 ani şi consta în trimiterea în Creta a 7 tineri şi a 7 fecioare care îi erau daţi pradă monstrului din Labirint. După cum iarăşi se ştie (tot cam vag, de ce să nu o recunoaştem), eroul atenian a fost ajutat să-l răpună pe Minotaur chiar de Ariadna, fiica regelui Minos. Între Ariadna şi Thezeu a fost dragoste la prima vedere. Una lipsită de noroc, precum iarăşi se ştie. Şi tot destul de aproximativ...

Ce nu se ştie e că Thezeu a rătăcit în Labirint câteva zile şi câteva nopţi în căutarea bestiei care, presimţindu-şi sfârşitul, se ascundea de erou ca un şobolan. Copleşită de zadarnica aşteptare, Ariadna a luat urma firului de lână pe care i-l dăduse lui Thezeu ca, desfăşurându-l, alesul inimii ei să regăsească poarta Labirintului.

---

[1] Cea mai simplă e căutarea pe Google. O alta, pentru cei mai de modă veche, e recitirea *Legedelor Olimpului*, în prelucrarea lui Al. Mitru. Ori, *Legendele şi miturile Greciei antice*, în răstălmăcirea sovieticului N.A. Kun. Cu totul întâmplător, răsfoind *Heroide*le lui Ovidius Publius Naso, am dat de o poemă de se cheamă *Ariadne către Tezeu*. Memorabilă.

Nu l-a aflat pe erou din simplul motiv că firul se rupsese, iar Thezeu, după ce în fine l-a prins pe Minotaur şi i-a pecetluit soarta, a bâjbâit o groază de vreme până să dea iarăşi de firul buclucaş. Thezeu şi Ariadna au mers în sensuri opuse, atenianul ieşind la lumină însoţit de cei 6 tineri[2] şi de cele 7 fecioare, împodobite cu bogate cununi de trandafiri, în aclamaţiile mulţimii ce aştepta curioasă la intrarea în Labirint. Aflând că Ariadna a plecat pe urmele sale, a vrut să se întoarcă şi să o caute, dar s-a prăbuşit la pământ, epuizat. Şi-a revenit abia în port, purtat fiind spre corabia ateniană de tinerii pe care îi salvase.

[2] Al şaptelea tânăr fiind însuşi Thezeu.

Când Ariadna a ieşit la rândul ei din Labirint, purtând pe umeri capul Minotarului, ca dovadă a isprăvii lui Thezeu, cretanii s-au înspăimântat, crezând că fiica lui Minos revine chiar din Infern. Au dat s-o lapideze, însă aceasta s-a folosit ca de un scut de căpăţâna monstrului şi, călăuzită de o menadă, trimisă de Dionyos, a mers şi ea în port. Aici, Thezeu, după ce a pus de au fost sparte fundurile corăbiilor cretane, tocmai îi zorea pe atenieni să ridice ancora şi să dea bir cu fugiţii. Menada, care în fapt era, sub acoperire, tocmai zeiţa Afrodita, i-a dezvăluit lui Thezeu că zeii i-au hărăzit-o pe Ariadna lui Dionysos, şi acesta îi cere s-o ducă pe frumoasă pe insula Naxos. Iniţial, Thezeu n-a acceptat, dar Afrodita l-a potolit, amintindu-i de toţi cei care, împotrivindu-se voinţei zeilor atotputernici, au avut parte de sumedenie de nenorociri şi de sfârşituri care mai de care mai năpraznice. Afrodita i-a promis că va avea grijă să-i ofere o altă iubită, încă şi mai nurlie decât Ariadna. Eroul şi-a zis că, în definitiv,... *nimeni nu poate sări peste umbra lui* (sic!)

Ajunşi pe insula Naxos, Thezeu a urmat preţioasele indicaţii ale zeiţei frumuseţii şi, însoţit de Ariadna, au mers la templul lui Dionyos, unde a jertfit doi boi fără cusur. Zeul şi-a făcut pe dată apariţia, surâzător, însoţit de tradiţionalul său alai de satiri şi menade. Chiuiau cu toţii şi jucau, clătinându-se pe picioare. Aveau ochii tulburi însă blajini. Un satir a descălecat de pe un butoi imens, aflat pe un car împodobit cu iederă, la care se înhămau, mai mult de-a valma, discipolii zeului. Dionyos le-a făcut semn lui Thezeu şi Ariadnei iar aceştia s-au apropiat, neîncrezători. Eroul era derutat, neştiind

ce mai are de făcut, pe când Ariadna era profund dezamăgită că iubitul ei a renunţat la ea atât de uşor în favoarea mai marelui măscăricilor şi beţivilor. La alt semn al zeului, o menadă a venit cu două cupe, umplute pe loc de către Silen, bătrânul satir. S-au adus libaţii în onoarea lui Zeus. Apoi, în onoarea lui Dionysos. Thezeu şi Ariadna au dat să refuze, dară Afrodita i-a sfătuit să-şi bage minţile în cap şi să-şi accepte destinul.

După ce s-au mai golit câteva cupe, în onoare celor mai importanţi zei, Ariadna s-a retras, năucită. Thezeu ar fi vrut s-o urmeze şi iarăşi Afrodita i-a amintit că alta era voinţa zeilor. Viitorul mire al Ariadnei, înălţând din nou o cupă, ce sta să se reverse, a toastat în cinstea acesteia. Imboldit de

necruţătoarea Afrodita, Thezeu a golit cupa, încruntat. Dionysos cel mereu zâmbitor, a făcut semn să li se umple din nou cupele ca să poată bea... bruderschaft, ca doi buni şogori ce urmau să devină. Thezeu a dat să-l trateze cu refuz, însă, văzând că zeul e mahmur, şi-a zis că n-o să-i fie greu să-l bage sub masă, iar mai apoi... mai apoi rămâne de văzut ce-o mai fi... Pe cât bea, Thezeu se înverşuna să spere. În schimb, Dionyos se însenina. Şi mai *zen* chiar decât Gautama Buddha, îl îmbia pe erou la alte şi alte rânduri de toasturi.

La un moment dat, zeul i-a dezvăluit lui Thezeu că, la vremea hărăzită, avea să aibă parte de o altă straşnică ispravă şi că, împreună Peirithoos, mai marele peste lapiţi, aveau s-o răpească, în Laconia, pe nubila Elena, frumoasa-frumoaselor, fiica marelui Zeus şi a Ledei, şi aceasta îi va reveni lui, în urma tragerii la sorţi între cei doi eroi. Ce nu i-a spus e că Peirithoos, nemulţumit de sorţii nefavorabili, îi va cere cândva lui Thezeu să-l ajute s-o răpească pe însăşi Persephone, soţia temutului Hades. Şi i-a ascuns şi că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, răpirea Elenei (ajunsă între timp soţia lui Menelaos, regele Spartei) de către Paris, zburdalnicul fiu al lui Priam, regele Troiei, va prilejui declanşarea celui mai versificat război din istorie...

Thezeu n-a fost în stare să urmărească până la capăt firul acestor trunchiate dezvăluiri, căci o nouă golire de cupe i-a întunecat minţile cu totul şi s-a prăvălit într-un somn ca de piatră, sub zâmbetul maliţios al lui Dionyos...

VINCENT DANU

Morpheu în infern

În acea seară Morpheu cina la Hades. Erau *cestiuni arzătoare* la ordinea zilei. Pardon, a nopții ce sta să înceapă. Deși în infern aceste deosebiri – între noapte și zi – nu sunt semnificative.

Persephone, soția lui Hades, după ce a fost sigură că au la îndemînă bucatele și vinul, a îndepărtat slugile și s-a retras în iatac, lăsând ușa întredeschisă, în caz că domnul și stăpânul ei i-ar mai fi solicitat prezența. De fapt, murea de curiozitate să afle ce tăinuiau infernalii.

Hades avea informații „pe surse“ că zurbagii de Theseu și Peirithoos puseseră la cale răpirea Persephonei, Morpheu a surâs, sarcastic. Mișeii ! avea să-i facă de râs când le-o fi lumea mai dragă. Hades îi umplu iarăși cupa, mai să se reverse. Știa că se poate bizui pe el. Ar vrea însă o punere la punct, definitivă și irevocabilă, a celor doi nesăbuiți. Avea vreo sugestie?

Morpheu încuviință cu o plecare a genelor, urmată de o ridicare a cupei. Cât timp are la dispoziție? Puțin. Foarte puțin. Theseu și Peirithoos tocmai dădeau un ospăț, anunțându-și acoliții că vor lipsi un timp, lăsând de înțeles

că pun la cale o ispravă nemaipomenită. Ei bine, în acest caz Morpheu avea să treacă de îndată la fapte. Hades încuviinţă, neguros. O să-i fie în veci recunoscător. Fiul lui Hypnos ceru să-i fie dăruite toate visele frumoase ale muritorilor. Desigur. Dar ce va face cu ele? Îşi va alcătui o colecţie unicat. Pe care o vor putea cerceta pe îndelete ori de câte ori măritul Hades va avea această plăcere. Stăpânul infernului fu întru totul de acord. Vor avea parte astfel şi de trăiri plăcute, nu doar de veşnicile vaiere ale răposaţilor.

Morpheu îşi goli cupa, se înclină în faţa Întunecimii Sale, şi purcese la fapte. Zăbovi doar cât să-şi umple cornul cu licoare proaspătă de mac, şi-şi luă zborul de flutur, nevăzut şi neauzit, către Colone, acolo unde se afla prăpastia întunecoasă aleasă de Theseu şi Peirithoos pentru a descinde în infern. Când cei doi prieteni îşi făcură apariţia, zeul viselor îi întâmpină, luând chipul lui Egeu, nefericitul tată al lui Theseu. Marele erou se întristă, căci îl mustra conştiinţa fiindcă pricinuise, din neglijenţă, moartea părintelui său[3]. Falsul Egeu îl linişti, spunându-i că a dobândit bunăvoinţa

[3] Când Tezeu a plecat în insula Creta, spre a încerca să învingă monstrul numit Minotaur, Egeu s-a temut să nu-şi piardă fiul şi să rămână din nou fără moştenitor. Tezeu l-a liniştit pe tatăl său, spunându-i că dacă se va întoarce victorios din Creta, va înălţa o velă albă pe catargul corăbiei. De va fi ucis în luptă, vela corăbiei va rămâne cea neagră.

Tezeu l-a învins pe Minotaur, dar el şi oamenii care îl însoţeau au uitat să ridice vela albă, la întoarcerea în Atica. Văzând Egeu în zare corabia cu vela neagră, a crezut că Tezeu a fost ucis în Creta. De durere, Egeu s-a aruncat de pe Acropole şi a murit. Legenda spune că s-a aruncat în mare, şi s-a înecat, iar marea aceea a purtat de atunci numele său: Marea Egee.

lui Hades, dezvăluindu-i rețeta unei băuturi miraculoase, menită să sporească vitalitatea celui ce o consumă. Observând zâmbetele tinerilor, le oferi să încerce licoarea. Vor avea nevoie de vârtute, nu doar de îndrăzneală, când îi se vor înfățișa lui Hades insolenta lor solicitare. Peirithoos refuză categoric. Thezeu acceptă numai pentru a-i face un hatâr „tatălui" său.

Cum sorbi din cupă, Thezeu se și cufundă într-un somn adânc, cu vise năstrușnice. Înciudat, Peirithoos dădu să-l lovească pe bătrânul Egeu dar acesta dispăruse ca prin farmec. Lapitul se văzu nevoit să-l înfrunte de unul singur pe Hades. Stăpânul infernului fierbea de mânie, dar se stăpâni. Îl pofti pe rival să ia loc pe un tron săpat în stâncă. Va pune să fie chemată Persephone. Trufaș, Peirithoos răspunse că va merge el însuși să-i comunice zeiței dorința sa. Atunci, la un semn al lui Hades, fiul Somnului și-al Nopții îl aduse în sală pe înfricoșătorul Cerber, cel cu trei capete, care, hămâind ca turbat, îl făcu pe nesăbuitul lapit să dea înapoi. Mergînd de-a-ndăratelea, către ieșire, Peirithoos se prăvăli peste tronul pe care-l refuzase. Aici, fu legat fedeleș alături de Thezeu care dormea ca un prunc, visând în neștire, spre marea satisfacție a lui Morpheu.

Și așa zăcură cei doi, spre ocara oricui trecea prin fața lor. Suferiră umilințe fără număr până când se pogorî în infern Heracles ca să i-l aducă lui Eurystheus pe Cerber[4]. Ca prin vis, Theseu îl recunoscu pe Heracles și-i ceru să-l

[4] A 11-a muncă a lui Heracles. Vezi https://ro.wikipedia.org/wiki/Eurystheus.

scape. Heracle îl eliberă. Zeii însă nu-i îngăduiră să-l elibereze și pe nenorocitul de Peirithoos, care făcea ca toți dracii de ciudă că el rămâne la popreală, pe când Theseu, luat la braț de către Morpheu, îl lăsa de izbelişte. Iritat de bălăcărelile lapitului, noptaticul zeu suflă către dânsul somn ca de plumb.

Mai apoi, conducându-l pe Theseu către lumea albă, îl descusu și-l descântă îndelung, sorbindu-i nesățios toate visele frumoase, până și pe cele viitoare.

Crunt preț a plătit Theseu pentru izbăvirea sa. De atunci, n-a mai avut parte decât de coşmaruri, în vis sau în trezie, iluziile și aspirațiile sale intrând, pentru totdeauna, în colecția inegalabilă a lui Morpheu.

Sibiu, 30 ianuar 2016

Jocuri și concursuri

A nimerit în plin careu de dame *: Prințesa hopliților*; *Dejah Thoris* – zâna marțienilor; *Prințesa gonflată* – adusă ofrandă Marelui Întuneric – și *Anonima* din Noaptea zebrelor. Bașca Anita Eckberg, în *Fontana Trevi* (Marcello Mastroianni era în căutare de votcă). Studentul eminent a dat ușor din cap. Avea materialul didactic asigurat. Le-a propus amazoancelor un joc de societate: survolul unui cuib de cuci năuci. Ele au strâmbat din nas. Ce chestie infantilă! Anita Ekberg a propus un concurs de frumusețe. N-a fost de acord Anonima din Noaptea zebrelor. Se știe, noaptea mai toate femeile sunt răpitoare. Dejah Thoris a propus joaca de-a coloniștii și marțienii, dar a obiectat Prințesa gonflată: ar fi trebuit cu toatele să poarte costume de cosmonauți, inestetice și incomode. Studentul eminent le-a întrebat dacă le-ar surâde un concurs de înot subacvatic. N-a marșat niciuna. Dejah Thoris a venit cu ideea unui recital de cântece și dansuri folclorice, însă fetele deja erau plictisite de atâtea propuneri și opuneri.

Pe deasupra lor a trecut un liliac. Uite un înger ! a remarcat Anita Ekberg, aflată la a doua sticlă de votcă, fiindcă o lăsase rece comèdia noctambulă (iar Marcello avea deja guturai). Înger pe naiba ! a replicat Prințesa gonflată, bine documentată în privința îngerilor contrafăcuți. Prințesa hopliților și-a dat cu părerea că a fost Hermes, trimis în te-miri-ce misiune de olimpionici. Doar Anonima și-a dat seama că e un liliac, fapt cu care n-au fost de acord celelalte dame. Unde s-au mai pomenit lilieci zebrați?! Studentul eminent a opinat că ar fi fost o dronă, dară muierile au înțeles că ar fi spus *clonă* și au întrebat a cui. A cui ce? Clonă. A lui Batman, a răspuns tânărul. Da, ipoteza li s-a părut interesantă

zînelor. Asta însemna c-a venit să le salveze de plictiseală. Și s-au încăierat, deoarece fiecare voia să fie salvată ea prima.

Studentul eminent s-a retras. Strategic. Confruntarea promitea să fie necruțătoare. Cîștigătoarea se va stabili singură. Eminenței materiei cenușii urma să-i revină validarea întrecerii, apoi decernarea premiului : o ședință de remodelare maxilo-facială, oferită de către conducerea *stabilomentului*.

19 april 2015

Asinul lui Sanchi O'Panzza

Purtătorul de vorbe în doi peri al lui Don IQ era blocat în trafic. De fapt, asinul lui bloca traficul, încăpățânându-se a sta neclintit chiar în răscrucea de drumuri. Cu toate că se grăbea să ajungă la hanul unde-l aștepta bossul, Sanchi O'Panzza a procedat cu dibăcie – credea el. Mai întâi, cunoscând hachițele asinului, i-a dat un morcov. Și încă unul. Degeaba. Atunci, l-a momit cu o bucățică de zahăr brun. Asinul s-a lins pe bot și l-a privit cu recunoștință. „Îți mai dau numai dacă o iei din loc". Animalul a încuviințat. A mai primit o bucățică de zahăr, de care s-a bucurat, cu măsură. Și a rămas ca stană de piatră. Stăpânul l-a tras de urechi. Tare. Tot mai tare. Celălalt s-a bălegat, zeflemitor. L-a înjurat. Urât de tot. Dobitocul a răspuns cu o rafală de vânturi. Pe Sanchi O'Panzza l-a bufnit râsul. „Iată-ne la răscruce de vânturi". A mai dat la iveală o bucățică de zahăr, din largile-i buzunare. Asinul a rânjit și a oprit vânturile. Dar atât și nimic mai mult. Stăpânul l-a drăcuit. Ei și? Atunci l-a amenințat că-l snopește în bătăi, că-l jupoaie de viu, după care-l aruncă într-o râpă din apropiere, să-l rupă câinii și să-l ciugulească păsările. Asinul s-a cutremurat, după care l-a apucat tusea măgărească. Când Sanchi O'Panzza a dus mâna la cuțit, asinul a izbuncit în răgete asurzitoare.

Asta a pus capac la toate. Ceilalți participanți la trafic au renunțat la înjurături și la amenințări și s-au pus pe fapte, repezindu-se la ei și luându-i la poceală. Când unul dintre atacatori a ridicat bâta să-l pocnească pe Sanchi O'Panzza, asasinul și-a întors crupa spre acela și i-a zvârlit picioarele din spate drept în mutră. S-a rotit dup-aia în loc, sărind bezmetic și lovind cu copitele pe unde și pe cine se nimerea. S-au risipit imediat cu toții care-ncotro. Când răscrucea a rămas liberă, asinul s-a apropiat de stăpân, și-a rezemat botul de umărul lui, fornăind încetișor. Cu asta l-a dat gata. Lui Sanchi O'Panzza i s-au umezit ochii. L-a răsplătit cu o ultimă bucățică de zahăr și l-a mângâiat pe greabăn. Asinul a nechezat duios și a făcut semn din cap către han. Sanchi O'Panzza a pus mâna pe frâu și au pornit-o agale spre locul stabilit cu Don IQ.

O seară la operă

Aldebaran cedase rugăminților surorii sale, Cassiopea, și o însoțise la operă. Wagner, *Walkiria,* a doua parte din tetralogia *Inelul Nibelungilor*. Erau în antract. Cassiopea voia să fumeze, prin urmare au coborât în foaier. Aldebaran era nefumător. Opera nu se număra printre pasiunile lui, iar pe Wagner nu-l putea suferi. Ce nu face însă un frate iubitor pentru sora lui, mai ales când aceasta se află în plină criză sentimentală. Se despărțise de câteva săptămâni de logodnicul ei și suferea cumplit. Nu contează că nemernicul ăla nu merita nici să se mai gândească la el, se știe că dragostea e oarbă, își zicea Aldebaran, pe când dădea absent din cap la turuiala surorii sale despre tetralogia Nibelungilor, despre magnificul Wagner ș.a.m.d. ș.a.m.d.

La un moment dat, privirile lui Aldebaran s-au încrucișat cu cele ale unei zeițe. O fi una din actrițe care n-a rezistat tentației de a face furori descinzând intempestiv printre admiratorii ei.... Aldebarant se simți cântărit de privirea Walkyriei. Răsuflă ușurat când privirea trufașei se mută către un domn impozant, de pe altă latură a foaierului. Femeia era de o frumusețe statuară, dar privirea îi era la fel de expresivă precum a unei rumegătoare...

Aldebaran tresări. Cassiopea îl prinsese de braț. O cunoștea prea bine. Deranjată de faptul că el nu doar că nu era atent la ceea ce-i povestea ea, dar nici măcar nu căuta să mascheze acest lucru, urma să-l ciupească. Obicei pe care-l avea din copilărie. Știa că fratele ei detestă această metodă de punere la punct și cu atât mai mult stărui asupra ei.

Se întoarseră în sală puțin înainte de începerea actului al doilea. De-abia ce se așezaseră pe locurile lor, deranjându-i pe ceilalți spectatori, că se și stinseră luminile. Nu înainte ca Aldebaran să observe cât de insistent privea Walkyria în direcția lui. Întoarse capul, convins că e un bărbat atrăgător așezat pe unul din rândurile din spate. Când colo întâlni o privire feroce, de tigru la pândă. Aldebaran oftă. Regreta că n-are cum să asiste la confruntarea celor două fiare. Încercă să și-o imagineze, dară nu se putea concentra din cauza excesului de zel cu care interpreții își susțineau partiturile.

5 iulie 2015

Bâlciul deșteptăciunilor

Am în față Orașul Interzis. Mi s-a spus că dacă vreau să ajung acolo, trebuie să trec Apele Morții. La ce m-ar interesa Orașul Interzis?

Fac stânga-mprejur. Intru în Parcul Central. O iau agale pe Aleea Celebrităților. Nu mă grăbesc. Oricum, n-am nici o țintă. În față, undeva, departe, o prințesă așteaptă să fie salvată de ea însăși. Dau să mă apropii, însă un prinț din Levant, îndrăcind vânătoarea, mi-o ia înainte. Nu-l invidiez: va avea de-a face cu monștrii pe care-i vizează prințesa când ți-e lumea mai dragă...

Cred c-am nimerit pe tărâmul uitat de timpul improbabil. Aici ți se poate întâmpla absolut orice. Chiar și să nu ți se întâmple nimic. Asta însemnând că nu ești compatibil cu sistemul de referință al locurilor. *Genius loci* îți este indiferent. Sau invers.

O iau în sensul contrar acelor de ceasornic. Dau peste fecioara oarbă care trage de coadă un dragon sclifosit. Mă întreabă dacă n-am văzut-o pe mama ei. Mama vitregă, precizează fecioara. Cum să nu, tocmai trecusem pe lângă ea. Stătea pe o bancă și trăncănea cu un pește. Ăștia doi s-ar

potrivi la fix cu dragonul sclifosit. Ce poate fi mai subversiv decât să-ți faci de petrecanie în trei...

Peste drum, la o terasă, doi indivizi dubioși încearcă-l să-l îmbete cu vorbe meșteșugite pe un al treilea. Și-au greșit însă fraierul, ajungând în cele din urmă să se fraierească între ei.

Plimbarea devenea din ce în ce mai distractivă. Pe o alee lăturalnică, o femeie de condiție bună fusese pusă la munca de jos. Adună de pe jos frunzele veștede, le sortează, după care le lipește pe un panou publicitar. E împărăteasa care înghițise un bob de piper și care, după intervalul regulamentar, a dat naștere unui prunc voinic și drăgălaș, negru ca... piperul. Împăratul n-a înghițit povestea asta și a condamnat-o să facă reclamă la purgative.

E deja seară. S-a făcut rece. În parc au năvălit niște animale ciudate care par lipite fund în fund. Arătările fac ca naiba, doar-doar or scăpa de ciudata lor postură.

Nu mai e de stat. Dau să ies din parc și nimeresc din nou în fața Orașului Interzis. Tot nu mă atrage. Așa că plec la banchetul hopliților. Nu de alta dar ăștia-s niște zurbagii pe care te poți baza. Banchetul fiind pe sfârșite, trebuia să înceapă o bătaie ca-n filme. De preferință, *Șapte păcate*...

Solstițiul de vară
21 iunie 2015

Loness

A deschis ochii pe o plajă aurie. Îi vâjâia capul, îl dureau toate oasele, ca după o bătaie zdravănă, iar pântecele mai să-i crape de câtă apă înghiţise. A zăcut el acolo vreme îndelungată. Era cât pe-aci să-l tragă fluxul în larg. S-a târât, mai mult din instinct, departe de ţărm, spre un pâlc de palmieri. Spre norocul lui a dat de un ochi de apă, limpede şi lină. Şi-a astâmpărat setea, apoi şi-a spălat faţa şi ochii de crusta de sare, de nisip şi de alge.

Îi era o foame de lup. De mare. Sub palmieri erau mai multe nuci de cocos. A încercat să deschidă una cu briceagul. Zadarnice străduanii. A căutat în jur, dar n-a găsit nimic cu care să spargă nuca. Privind spre stîncile din zare, a descoperit epava navei. Numele meu să fie chiar Robinson!? şi-a zis el cu amar...

Că eşti Robinson sau nu, nevoia te învaţă. A înotat până la epavă, de unde a cărat la ţărm, în mai multe etape, tot ce s-a putut. Şi-a înjghebat o colibă. Mai târziu şi-a făcut o adevărată fortificaţie, ca şi paradigmaticul său omolog.

L-a imitat cât a putut de bine pe Robinson. Mai lipsea doar să-l întâlnească pe Vineri şi să-l salveze din ghearele

canibalilor. Ei bine, așteptările i-au fost întrecute cu asupra de măsură. Mai întâi a descoperit în nisipul umed al plajei urma unui picior. Se aștepta la una ca asta, așa că nu s-a speriat ca adevăratul Robinson. S-a mirat însă, căci urma era mică de tot. Ca de copil. Mai bine zis, ca de adolescent. Te pomenești că dau peste vreun efeb! și-a spus el, nemulțumit. N-avea porniri pidosnice și nici răbdarea de a suporta hachițele unui puști înfumurat și beat de sine însuși.

Când colo, pe neașteptate, a dat peste… Ea. Tolănită la soare, impudică și nepăsătoare, părea că atunci se ivise din spuma mării. *Neverosimilă apariție***,** zice Mihai. Asta-i situația. O cere cursul povestirii…

Fiindcă era într-o vineri (sau cel puțin așa îi plăcea lui să creadă), i-a dat numele de Venera.

S-au apropiat firesc unul de celălalt, conform legii atracției particulare. O vreme s-au crezut în Paradis. Până și-a băgat coada între ei știm noi cine. Fructul tentant a fost de fapt un ciorchine de strugure. Venera a venit cu ideea să facă vin din strugurii negri ce creșteau în voie, pretutindeni. A căzut și el imediat de acord.

Peste câteva săptămâni aveau licoarea mult râvnită. Au gustat-o. Era un adevărat elixir.

A hotărât să organizeze o petrecere, Venera se cerea sărbătorită, Zis și făcut. A tăiat un ied. A strâns fructe și felurile verdețuri. Venera a pregătit bucatele. El a tras vinul de pe drojdie și l-a pus la răcoare, în peștera din apropiere. A ridicat o filigorie pe care Venera a împodobit-o cu ghirlande

din flori înmiresmate. La apusul soarelui au început ospățul. A fost o nebunie, Au băut, au cântat, s-au iubit, au băut iar, au mâncat și au cântat, s-au iubit din nou și tot așa. Au adormit îmbrățișați…

În zori, mahmur, s-a trezit ca să… bea niște apă. Venera, nicăieri. O fi pe-aci pe undeva, Înfiorat de răcoarea dimineții, s-a întors în culcuș. Când s-a trezit iarăși era cam pe la amiază. Venera tot nu apăruse, A căutat-o pretutindeni și, în cele din urmă, a găsit-o pe plajă făcându-i respirație gură la gură unuia ce naufragiase, naiba știe cum, taman pe insula lor. Orbit de gelozie, n-a vrut să asculte nici o explicație. I-ar fi ucis pe amândoi. I-ar fi hăcuit și le-ar aruncat stârvurile în mare, pradă peștilor. Dar s-ar fi condamnat la singurătate și remușcare… A vrut să-și pună capăt zilelor. Și-a adus aminte de vasul cu vin. A hotărât că e cea mai fainã modalitate de a-și lua adio de la viață, A băut, s-a îmbătat, s-a prăbușit și s-a trezit bălăcindu-se în propria-i vomă, Scârbit, s-a aruncat în mare, cu gând să se înece. Răcoarea apei l-a trezit la realitate.

I-a căutat pe Venera și pe „naufragiat“. Erau sub umbrar. Ea îl veghea pe bietul om care începea să-și revină. Deocamdată, bălmăjea vorbe fără sens. Se revedea pe sine, atunci când fluxul îl aruncase pe țărmul acestei insule. Însă el n-a avut norocul chior să fie descoperit și îngrijit cu atâtat devotament de o superbețe de femeie. Iarăși îi era ciudă pe strain. Și fierbea de gelozie. Venera l-a privit cu reproș. Se comporta ca un macho de duzină.

A doua zi, intrusul a început să-și revină, Iar primul cuvânt a fost „Ajutor“… Au căutat să-l liniștească. Era la adăpost. N-avea de ce să se teamă.

Când a mai prins puteri, le-a spus despre o insulă, aflată nu departe, unde se aflau câțiva semeni de-ai lui, veniți într-o vacanță, cu ani în urmă. În țara lor izbucnise un necruțător război civil, așa că hotărâseră să rămână în Arhipelag, așteptând aplanarea conflictului… Au fost primiți cu bunăvoință și au trăit decent atâta vreme cât au avut resurse financiare. Unii dintre ei se angajaseră în domeniul hotelier și-i ajutau, pe cât le permiteau puterile și generozitatea, și pe ceilalți. Asta până izbucnise molima. Turiștii au plecat, de la primele semne ale bolii, iar alții n-au mai venit. Populația a mai primit o vreme ajutoare internaționale, parașutate de către Crucea Roșie. Apoi, totul a mers din rău în mai rău. În disperare de cauză, câțiva dintre azilanți au hotărât să-și încerce norocul în altă parte. Unul dintre ei cumpărase o mică navă de pescuit, cîștigându-și astfel existența el și încă doi venetici. Au făcut rost, care cum a putut, de provizii, au mai luat ți câteva butoaie cu apă de băut și au plecat în voia soartei. După câteva zile, i-a prins o furtună cumplită. Au făcut tot posibilul să se mențină pe linia de plutire. După care… nu-și mai amintea decât de un val uriaș care l-a măturat de pe punte. Iată-l acum aici…

N-au mai avut liniște din acel moment. Venera ținea morțiș să găsească o modalitate de a-i aduce pe insulă pe

bieții semeni. Aveau resurse pentru a-i găzdui. Unde mai pui că nu trăiau pe o insula izolată, ci într-un arhipelag. Ș.a.m.d.

Pe de altă parte, și lui îi surâdea ideea de a întemeia o nouă comunitate. Se și vedea patriarhul unui mic popor, trăind în libertate și armonie, conform principiilor ecologiste, pacifiste, egalitariste și libertiniste deja "clasice", promovate fiind cu aplomb și talent de către hipioți.

Vise, vise, vise...

Nou-veniții, fără nici un scrupul, au debarcat, au răscolit insula și au pus stăpânire pe ea. Degeaba a încercat să le țină piept. Îi rânjeau în față și făceau ce le trecea prin cap. Au mâncat, au băut, au vânat și pescuit tot ce se putea, au tăiat copacii, ridicându-și niște viloaie cât toate zilele. Au făcut o puzderie de copii care, firește, și-au imitat părinții în tot și în toante... După ce au devastat insula, au plecat spre un alt arhipelag, nepăsători la ce lasă în urma lor. Că le-a mers bine sau nu acolo habar n-avea. Nu s-au mai întors. Nici măcar Venera. De altfel, trăia de mult cu alt bărbat, mai tânăr și mai vivace.

Nici el n-a rămas pe insula devastată. Era, nu prea departe, o alta, mai mică, stâncoasă, nelocuită, cu puține izvoare, cu vegetație sărăcăcioasă. Și-a cărat într-acolo bruma de lucruri și puținele provizii neprădate de foștii lui „oaspeți". Și-a înjghebat un adăpost și a supraviețuit încă multă vreme desprinderii sale de sine –

Când Pegas e pus pe șotii

Pegas și Mnemosyne, muza inspirației poetice, lipseau de la o vreme din Parnas. Mai întâi au dat o raită pe la *petrecerea burlacilor*, ca să-și ia la revedere de la Cercul poeților îmburgheziți. Au poposit în Zonă, mai apoi. Au zăbovit aici cât să-și resusciteze fanteziile și au decolat spre alte zări, de soare pline.

Oceania s-a bucurat că au onorat invitația ei de a-i vizita colecția de atoli contaminați de morbul turismului. Spera ca nobilii ei vizitatori să aducă un suflu nou în lâncezeala extrasezonieră. Ceea ce s-a și întâmplat.

În Tahiti s-a organizat un turnir al pictorilor în criză de inspirație care s-au întrecut în rime și acrostihuri.

În Samoa mai mulți luptători de sumo, aflați în refacere după fel de fel de accidentări, s-au încleștat în necruțătoare compuneri de haiku-uri și tanka.

În Insulele Marchize boemii s-au lansat în spumoase reprize de aforisme.

În Arhipelagul Hebridelor insomniacii și angoasații au declamat sub clar de lună sonete și rondeluri melodioase.

Și așa mai departe, în lungul și în largul Pacificului.

Ca o încununare a ineditului lanț de festivaluri, colocvii, simpozioane și cenacluri, s-a pus la cale un banchet, la care a fost invitată crema-cremelor literare. Geloasă, zeița discordiei care, ca de obicei, nu se regăsea nicăieri pe lista invitaților, a vrut să stârnească zâzanie, cum o mai făcuse de atâtea ori – cel mai notoriu exemplu fiind învrăjbirea zeițelor Hera, Pallas Athena și Afrodita. De data aceasta s-a folosit nu de un măr de aur, ca în antichitate, ci de o nucă de cocos din smarald, pe care a scris: „Celui mai talentat“, și pe care a lăsat-o pe neobservate, chiar pe masa oficialităților.

Și-a atins scopul. Membrii juriului constituit ad-hoc nu s-au putut pune de acord, fiecare susținându-și condeiul preferat. În zarva care s-a iscat, un iluzionist a subtilizat trofeul mult râvnit, înlocuindu-l cu... o minge de rugby. Într-o sclipire de geniu, Pegas i-a șoptit zeiței inspirației să propună organizarea unui campionat-fulger de rugby. Mnemosyne și-a pus la bătaie întreg arsenalul de farmece și viclenii, încât ideea lui Pegas a fost îmbrățișată cu entuziasm, mai întâi de o bună parte a juriului, iar mai apoi de mai toți participanții la banchet.

Opozanții au organizat în contrapartidă o întrecere feministă de volei pe plajă, reușind să-i capaciteze pe majoritatea indecișilor, ba chiar și pe mulți dintre cei care inițial optaseră pentru rugby. În final, mai toată lumea a fost mulțumită. Până și mofluzii au pus la cale o gălăgioasă întrecere a băutorilor de bere nefiltrată.

De atunci, numărul amatorilor de concedii în extrasezon a crescut considerabil, spre marea satisfacție a pleiadei artiștilor amatori de senzații fără frontiere

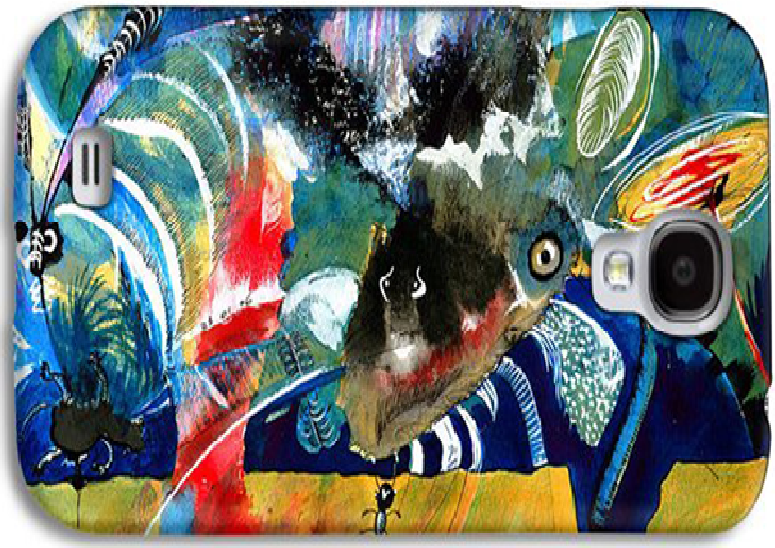

Praf în ochi

Era vară, era cald, era duminică, era o binecuvântată după-amiază, liniștită și strălucitoare. Ca în romanele lui Ionel Teodoreanu. Numai bietul Yorick, ieșit cu familia la iarbă verde, nu-și găsea locul. Grătarul sfârâia, dar berea, uitată la soare încă de la începutul descinderii, era călâie. Colac peste pupăză, în apropiere poposise un trib de origine incertă, care-și parcase la umbra lizierei mașinile, cu ușile larg deschise, prin care duduia o muzică năpraznică, vestind lumii întregi pofta de viață și lipsa de prejudecăți ale proprietarilor.

Cel mai înțelept cedează. Yorick a încercat, zadarnic, să parlamenteze cu vecinii de pe litieră. Văzând că nu reușește să se facă înțeles de către aceștia, și nici măcar de către cei din propria familie, care nu voiau să plece în căutarea altui loc de relaxare, o luase pe urma unei cărări ce se afunda în răcoarea pădurii de foioase. Ajuns într-o poieniță, se așeză la umbra unui măr pădureț, își luă capul în mâini și se deconectă de la realitate.

Șezu el cât șezu, fără griji și fără speranțe deșarte, până când se apropie un porcușor drăgălaș, alb cu negru, model Yin și Yang, fredonând cântecul său preferat – *Dust in the wind*. Zâmbea timid, savurând ineditul situației. Când porcușorul vietnamez tăcu, Yorick clipi recunoscător. Așteptau, niciunul neștiind ce anume... Stătură ei în espectativă, până când adierea de vânt, până atunci imperceptibilă, se înteți, iar un vârtej răutăcios ridică de pe cărarea obosită o trâmbă de praf și le-o zvârli în ochi. Orbit, Yorick își căină soarta ingrată, pe când porcușorul încercă să-l aline suflând pe o nară aer rece, îndepărtându-i praful din ochi, iar apoi, pe cealaltă nară, aer căldicel, zvântându-i lacrimile. Yorick îl îmbrățișă. Emoționat, porcușorul vietnamez care, de fapt, era o... *ea*, se dădu peste cap de circa trei ori – mai exact, de 3,13 ori – și se transformă într-o superbețe feminină. Yorick suspină. Frumoasa-frumoaselor oftă. Yorick își așeză cu grijă căpățâna între umeri și încercă să se ridice. Un măr căzu din pom chiar la picioarele lui și se rostogoli către femeia fatală. *Ghinion*. Era putred.

27 april 2015

Phandora

Phandora le-a fost trimisă plocon solenoizilor. Dar otrăvit al zeilor. Căci pentru solenoizi, cyberniștii erau ca și zeii. Când Micrometheu a descoperit-o pe Phandora, aceasta era o puștoaică dezorientată pe care cerberii de la intrarea clubului *Exclusiv* n-o lăsau să pătrundă în locația de pierzanie. Motivul, pueril în accepțiunea lui Micro, era că dezorientata încă nu trecuse pragul majoratului. Un amănunt nesemnificativ, din moment ce rătăcita era dotată cu toate accesoriile unei femei adevărate. Iar Micro și-a spus, de când a văzut-o „întâiași dată pentru prima oară“ (sic!), că o asemenea adevărăciune nu mai întâlnise *ever*. Fiind unul dintre proprietarii clubului, a invitat-o pe tânăra ispită într-un separeu. A tratat-o de la bun început ca pe o prințesă și a fost răsplătit cu asupra de măsură.

O chema Phandora. Și venea de îndată, fiindcă ea și cu Micrometheu deveniseră inseparabili. Se înțelegeau din priviri. Micro îi ghicea orice dorință, iar Phandi îi satisfăcea toate dorințele. O relație ideală, s-ar putea spune.

Micrometheu era inginer de sistem. Și-a dat rapid seama că Phandora rămăsese în pană de idei. I-a cercetat cu mare atenție caroseria și a depistat modulul buclucaș. L-a demontat cu foarte multă grijă, constatând că acesta camufla o miniaturală cameră a comorilor. Nu i-a fost greu să spargă codul de acces în camera dorințelor nesăbuite. Odată deschis portalul iluzoriu, acestea au invadat Solenoidul. Micro a închis imediat portalul însă era prea târziu. Nesăbuitele își luaseră zborul care-ncotro. A mai rămas în mica încăpere secretă doar speranța că solenoizii se vor dezmetici odată și-odată dat din robia cyberiană și vor reveni la învățăturile lui Protometheus despre viața de dincoace de ecranele ademenitoare ale computerelor și smartfoanelor produse și oferite la un preț aparent de nimic de către cybernștii care-i vampirizau de energia vitală –

31 ianuar 2016

După cincisprezece ani

Trecuseră anii... Dick Sand era deja căpitan de vas. Celebru, intrat în grațiile familiei Weldon, după ce cutreierase mări și oceane, făcea acum o călătorie de o factură aparte: cea de majorat al lui Jack Weldon și, totodată, rodajul noului bric "Pilgrim".

Croaziera lor în jurul lumii nu era doar una de inițiere ; făceau comerț cu mirodenii, cafea, bijuterii și artefacte de mecanică fină. Pe timpul lungilor escale, își satisfăceau tot felul de curiozități. Pe de altă parte, firea lor generoasă îi îndemna să ia apărarea celor obidiți, dar cu mare prudență, pentru a nu se implica în acțiuni dubioase ori în confruntări disporporționate și îndelungate. Nimeni nu se poate substitui voinței divine și nici nu e atât de lucid, încât să-și păstreze cumpătul în fața unor nedreptăți strigătoare la cer. Și apoi, erau atâtea de văzut, atâtea descoperiri le stăteau înainte, pe când viața orișicui e atât de scurtă, iar nedreptățile sunt nenumărate...

Unde mai pui că fiecare își avea câte o slăbiciune: căpitanul Sand era pasionat de vânătoarea de imagini, pe când Jack Weldon era atras ca de un magnet de fetele din rasele

exotice. Uneori, reușeau să-și împletească pasiunile. Alteori, dădeau de bucluc, îndeosebi datorită cutezanței duse dincolo de orice convenienţe a căpitanului Sand. Căci e nevoie nu doar de curaj și de ingeniozitate ci și de o bună condiție fizică și de un camuflaj impecabil ca să fixezi pe plăcile fotografice imagini de alcov tabú pentru standardele de conduită ale epocii...

Una din isprăvile lor era să-i coste viața. Se aflau undeva, pe o insulă din Oceanul Indian. Tocmai puneau la punct o tranzacție cu mirodenii, când lui Jack Weldon îi căzu cu tronc fiica lui Nadir, căpetenia negustorilor. Întâmplarea a făcut ca el și fata să se întâlnească la o fântână publică. El ajutase o bătrânică, doica Yapahuwei, să-și ridice pe creștet vasul cu apă. Un gest pe care nu l-ar comite niciun bărbat musulman. De uimire, fata a scăpat colțul vălului cu care-și acoperea fața, conform tradiției. Jack a scăpat un mic șuier de admirație – fata era o superbețe. A fost dragoste la prima vedere. Și singura, fiindcă tinerii n-au mai avut ocazia să se vadă față către față. Jack i-a trimis lui Yapahuwa, prin intermediul doicei recunoscătoare și complice, o floare de lotus, sângerie. Iar fata i-a răspuns cu un fruct de rodie. Simboluri cât se poate de grăitoare. Imortalizate, cum altfel, pe plăci fotografice... Tânărul Weldon voia s-o răpească pe fată, căci de întâlniri, șoapte de amor, săruturi și toate celelalte nici nu putea fi vorba. Căpitanul era într-o mare încurcătură. Știa că dorința prietenului său n-are sorți de

izbândă însă acesta era surd la glasul raţiunii. Ce să fi făcut? O diversiune.

Au dat de ştire că, pe lângă mirodenii, erau în căutarea unei perle neasemuite, care s-ar găsi în străfundurile apelor din acele arhipelaguri. Iar ei, cutreierau din insulă în insulă, cercetând roadele smulse mării de către neîntrecuţii cufundători autohtoni. Ştiau că vor declanşa un asalt. Şi aşa a şi fost. Li s-au oferit nenumărate perle, care mai de care mai interesante. Au şi cumpărat câteva, pe sume mult mai mari decât ar fi fost cazul, dar tocmindu-se îndelung, ca să nu-i jignească pe negustori... Totuşi, nu-şi ascundeau dezamăgirea... Ei căutau o Regină a Perlelor, una nemaivăzută şi nemaiîntâlnită ! Au anunţat că vor pleca pe o insulă învecinată, rivala celei în care poposiseră. Mai mult

chiar, au avut grijă să răspândească zvonul că-şi pun mari speranţe în viitoarea încercare, ştiut fiind – după cum i-au spus lui Nadir – că pescarii din insula rivală sunt cei mai buni din Oceanul Indian. Tertipul lor a prins. Toată suflarea insulei dorea să le dovedească străinilor de ce isprăvi sunt în stare scufundătorii locali. S-a organizat un mare concurs pentru a doua zi, în zori. Atunci, s-au adunat cu mic cu mare pe ţărm. Răsăritul soarelui i-a prins în larg, scufundându-se unii mai afund decât ceilalţi...

Recolta de scoici a fost formidabilă. Iar cea de perle a întrecut toate aşteptările. S-au descoperit chiar şi perle extrem de rare, unele roz, câteva argintii, iar una, ceva mai mică decât media, era neagră...

Căpitanul Sand părea că şovăie... Fiecare perlă era frumoasă în felul său... dar...
Nadir băgase de seamă că junele Weldon nu era de faţă şi-l tot şicana cu întrebări şi prespuneri...

În acest timp, Jack fierbea de furie. Doica Yapahuwei îi facilitase întâlnirea cu fata visurilor sale, în grădina lui Nadir. Fecioara tremura de spaimă. Dacă i-ar fi surprins cineva, ar fi ieşit un scandal monstruos ! Au fost zadarnice insistenţele lui Jack Weldon. Yapahuwa n-a consimţit măcar să-i dea un sărut, necum să fie de acord să-l urmeze în lumea largă. După câteva minute, a venit doica şi a dus-o în casă pe fată.

Jack a mai aşteptat niţel în grădină, însă doica a venit la el şi i-a făcut semne disperate să plece, fiindcă neguţătorul trebuia să vină dintr-o clipă-ntr-alta pentru prânz, pe care-l

lua întotdeauna acasă. Junele a sărit gardul și era cât pe-aci să cadă în spinarea lui Nadir. Norocul lui a fost că neguțătorul nu l-a văzut la față și că, în busculadă, bătrânul își pierduse cumpătul, nu doar papucii și turbanul...

Căpitanul, precaut, a urcat în corabie de îndată ce l-a văzut pe Nadir că se îndreaptă spre casă. A făcut în pripă manevrele de pregătire a lui "Pilgrim". Odată ajuns Jack pe corabie, a și retezat *șpringul*, parâma de amarare. A fost cea mai grăbită plecare din port pe care localnicii o văzuseră vreodată. Urmăritorii, furioși, s-au aruncat în feluci și i-au încolțit. Însă bricul era bine înarmat, spre deosebire de predecesorul său, ce eșuase pe coastele Africii. Aveau la bord o duzină de carabine și muniție din belșug. După ce au tras o salvă de avertisment, următorii lor s-au dat bătuți.

Scăpaseră ca prin urechile acului, cum se spune. Căpitanul Sand spera ca această lecție să-i fie de învățătură de minte amorezului. Pe de altă parte, era foarte mulțumit, nu doar pentru afacerea cu perlele, cât și pentru ineditul imaginilor surprinse de camera fotografică în decursul asaltului și apoi a risipirii furibunzilor urmăritori...

Regretele junelui îndrăgostit s-au risipit ca prin farmec la văzul recoltei de perle. Richard Sand se tocmise la sânge cu Nadir și acoliții săi, spre încântarea tuturor. Fiecare fiind convis că-l jecmănise pe celălalt.

– Maestre, cum vi se pare înregistrarea, spuse Hedonis, emoționat...

– Destul de convingătoare, răspunse Proteus, pe când se extrăgea din simulator.

– Dar?...

– Dar, însă, totuși...

– Mai precis?...

– Prefer realitatea. Știi cum se spune: *viața bate filmul*.

Duminică, 21 februar 2016

În neliniştea nopţii

Cândva, pe când Riga Crypto se rătăcise pe undeva prin împărăţia sa lăuntrică, iar preaiubita-i fiică, Prinţesa Enigel, trăgea zmeul de coadă ori se amuza privind la animalele cu două capete dar niciun fund ale menajeriei felliniene, au ajuns pe acele meleaguri Don IQ şi cârcotaşa lui slugă, Sanchi O' Panzza.

Don IQ a vrut să-şi prezinte modestele omagii Majestăţii Sale, dară n-a avut cui, în situaţia de toată jena în care suveranul se sprijinea, prin tribulaţiile lui interioare, de paloşul său ca de un toiag. Curioasă, Prinţesa Enigel s-a grăbit să-l întâlnească pe vizitator. Dezamăgirea a fost reciprocă: fecioara a sosit în Sala Tronului trăgându-l după ea de coada multicoloră pe zmeul exasperat de atâta zbenguială platonică, pe când Don IQ, intimidat de insolita apariţie, s-a împiedicat de Sanchi O' Panzza, care se aplecase subit să-şi lege şireturile încălţămintei. Profitând de confuzia iscată de incident, zmeul a dat bir cu fugiţii. Prinţesa a dat buzna după

el, iară Don IQ i-a dat un picior în dos netrebnicului slujitor, spre amuzamentul curtenilor şi a mulţimii de gură-cască ce se oploşise în palatul vraişte al Regelui rătăcit în sine însuşi.

Don IQ, ferm convins că zmeul a răpit-o pe Principesă, s-a năpustit pe urmele lor. Sanchi O' Panzza a rămas să caşte gura la panorama de la Curte.

Era pe înserate. Don IQ nădăjduia să-i ajungă din urmă pe zmeu şi pe zglobia Enigel înainte de căderea întunericului. La un moment dat, se auzi o hărmălaie nemaipomenită dintr-un han de la marginea drumului. Se îndreptă într-acolo, cu gândul de a culege informaţii neclasificate despre cei doi fugari. Intrând în han, se pomeni într-un club de fiţe. L-au orbit luminile stroboscopice şi l-a asurzit muzica îndrăcită, pre când petrecăreţii se dedau la nişte fapte care l-au scandalizat pe vajnicul cavaler rătăcitor.

Năucit, Don IQ înnimeri în cele din urmă ieşirea şi se pierdu în neliniştea nopţii…

BESTIAR

cărăbuşul de sticlă

Călin e îmbufnat. Ceea ce rar i se întâmplă. Celor ce nu-l cunosc, le voi spune că, aşa cum îl descrie mămica lui, Călin este un cârlionţat dulce, mai tot timpul julit pe genunchi, guraliv şi foarte curios. Duminica trecută a împlinit patru ani.

Aşadar, Călin şade îmbufnat pe banca de sub nuc. Aruncă din când în când priviri scormonitoare spre curtea vecinilor. Cu toate că e spre amiază, Sebastian, „prietenul lui cel mai bun“, încă n-a ieşit la joacă. Iar băieţelul ştie precis că Sebastian e în casă. L-a văzut prin fereastra de la bucătărie. Asta a fost de dimineaţă. I-a făcut semn să deschidă fereastra, dar Sebastian a clătinat din cap. Părea foarte trist. Călin şi-a zis că i s-o fi stricat trenuleţul pe care l-a primit de „ziua copilului“. A desfăcut trenuleţul, să vadă ce e înăuntru, şi n-a mai ştiut să-l repare. Deci, Sebi a fost pedepsit.

O vreme Călin a bătut mingea la perete. S-a plictisit

curând. Nu mai putea răbda. Şi-a zis c-o va convinge cumva pe tanti Ioana să-l ierte pe Sebi. Aşa că se ridică de pe bancă şi porneşte spre portiţa grădinii. Loveşte cu dispreţ spicele din iarba înaltă, bieţi inamici sortiţi pieirii fără pic de glorie, ce se prăbuşesc seceraţi. O luminiţă îi atrage atenţia. Se apleacă. E un fel de... cărăbuş, argintiu. Îl prinde, uşurel, şi-l aşează în pălmuţa stângă. „Ce frumos îi! Mai ţeva ca un gob din pomu' de Clăciun!“ Nu se mai satură să admire gâza. Îi e teamă să n-o scape, dar încă mai teamă îi e ca aceasta să nu-şi ia zborul. În acelaşi timp, îşi închipuie cum va rămâne prietenul său cu gura căscată când îi va arăta. „E de sticĕ? Chial de chial?“ „Păi...“, va răspunde el, mândru nevoie mare. „Şi ce lumine are!“ se va minuna Sebi, aşa cum el însuşi se miră, zgâindu-se încântat la jocurile de ape şi culori ale gânganiei. „Ţe-i înuntru? Ţe mişcă şi clipeşce?“ se tot frământă el, întorcând-o cu grijă când pe-o parte, când pe alta. Strânge pumnişorul şi se uită prin el ca prin ochean. Gâza sclipeşte mai abitir decât oricare scânteiuţă pe care a văzut-o el vreodată. Puştiul întredeschide palma şi atinge cu degetul arătător. „Uşor, uşor, să nu-l spalgi, să nu clape măţişoarele în el“, se mustră Călin, cu neostoită îngrijorare. Îl răstoarnă, să-i numere picioarele. Nu are. Îi priveşte cu atenţie căpşorul. Nu are nici antene şi nici fălcuţe. Dar are ochi. Doi în faţă şi încă trei, câte unul la stânga, la dreapta şi în partea de sus a capului. Sunt şi ei de sticlă. Toţi cinci. Poţi privi prin ei înăuntru. Călin nu desluşeşte mare lucru. Parcă ar mişca ceva, un fel de punctişoare. Ce fac acolo? Nici asta nu se vede prea bine. Sunt atât de mici...

Țâncul e descumpănit. „Țe fel de călăbuș îi ăsta?!“

Gândăcelul începe să bâzâie. Călin simte o furnicătură în podul palmei. Se sperie. Gâza cade în iarbă, se foieşte prin hăţişul de fire, până răzbeşte la loc deschis, se înalţă în aer şi dispare într-un norişor de fum.

– Călin! Căliiiiiiiin! Căliiine, hai la masă!

Venindu-şi în fire la chemarea maicii sale, puştiul o rupe la fugă spre casă. Dă buzna în bucătărie.

– Mămico! Maamiii! Gâfâie şi încă nu izbuteşte să rostească şi altceva.

– Ce-i, sufleţelul mamii? Roxana însă nu aşteaptă răspunsul. se apleacă şi-l sărută. Îl ia de mână.

– Hai să ne spălam, să ne schimbăm hăinuţele...

– Da’ de țe?

– Pentru că aşa fac băieţeii cuminţi. Şi pentru că avem musafiri.

Călin n-a fost atent la spusele maică-si. Roxana e nedumerită; de obicei, prichindelul e încântat atunci când au oaspeţi. Femeia supralicitează.

– Ia să te vedem, ghiceşti cine a venit la noi?

Călin se răsuceşte pe un picior, aşa, ca din întâmplare. O zăreşte pe tanti Smaranda de la Cluj, care s-a pitulat după

bufet. De data aceasta surpriza rămâne fără efect. *Tanti Smaranda de la Cluj* e preferata lui. Cu altă ocazie, văzând-o, Călin ar fi tras un chiot de bucurie, i-ar fi sărit în braţe, ar fi ciufulit-o, ar fi sărutat-o, ar fi alintat-o, nemaivrând să se dezlipească de ea. Nu şi acum. E foarte preocupat.

– Mămico, călăbuşii au sufleţel?

Stupoare.

– Poftim?

Piciul continuă, imperturbabil :

– Nu-i aşa că un călăbuş de sticlă e mai ţeva decât unu' de-adevăratelea?

– Cărăbuş? De sticlă? Cu suflet sau fără suflet? Ce-i cu bazaconiile astea, puişor? De unde le-ai mai auzit?

– Mămico, am plins'n glădină un călăbuş de sticlă şi-am vlut să-l arăt şi lu' Sebi da' l-am scăpat în iarbă şi dup-aia a scos flăcăli pe năli şi s-a dus ca gându' şi ca vântu' că el mâncă numa' jăratic şi...

Călin se opreşte să-şi tragă suflarea. Roxana se întoarce într-o parte, să n-o vadă copilul cum râde. Dar el priveşte spre Smaranda. I-ar crăpa obrazul de ruşine dacă tanti Mândiţa ar pune la îndoială spusele lui. Aceasta e serioasă. Doar în ochi îi joacă luminiţe poznaşe, ca... nişte minusculi cărăbuşi, da, ochii Smarandei parcă ar fi doi cărăbuşi strălucitori. Pe Călin îl ia cu frisoane... Smaranda îi face cu ochiul. Micuţul se linişteşte, mai mult, e încântat. De-acu' au un secret numai şi

numai al lor. Devine dintr-o dată grozav de preocupat de mânuţele sale bondoace şi, vai, atât de murdare. Îşi ridică privirea spre maică-sa.

– Mami, ce-avem papa bun?

– Întâi treci şi te spală pe mânuţe! Hai, la baie! Ies amândoi din bucătărie.

După câteva minute, Călin reapare în uşă; priveşte cu insistenţă spre Smaranda, până ce aceasta se întoarce spre el. Şi atunci îi şopteşte:

– Tanti Măndiţa, nu-i aşa că unu' mi-l dai mie?

(1983)

Fetiţa şi broscoiul fermecat

Fetiţa se bălăcea în apa călduţă de lângă malul iazului. Nu departe, în stânga ei, erau nişte trestii firave. Ar fi vrut să rupă câteva din ele ca să i le dea mamei să-i împletească o cununiţă. Făcu doi-trei paşi într-acolo, dar se opri derutată, simţind ceva moale şi cleios care-i trecea printre degetele picioruşelor. Era noroi, însă unul mai altcumva decât cel din băltoacele în care se juca după câte o ploaie de vară. Iar atunci intra încălţată în băltoace, fără să ţină seama de mustrările mamei. Ba chiar plăcerea de a ţopăi în băltoace era sporită de ţipetele mamei. Nici chiar când aceasta în trăgea câteva palme peste funduleţ nu se învăţa minte. Atunci o detesta pe mămica şi-şi dorea să aibă o putere de magician. Ar fi făcut o vrajă, ceva, şi mămica ar fi dispărut – măcar câteva minute...

Acum era altceva. Noroiul, cald şi lipicios, mirosea neplăcut. Unde mai pui că acolo era o mică pantă şi,

încercând să-şi tragă picioruşul înapoi, alunecă şi căzu în apă. Aceasta era destul de rece şi acoperită de un strat de verdeaţă zdrenţuită. Abia atunci a ţipat fetiţa, căci se udase din cap până în picioare. Încercă să se ridice, agăţându-se de o trestioară. Şi rămase cu ea în mână. O aruncă, înfuriată, şi, cu chiu, cu vai, reuşi să se târască pe mal. Privea cu oroare cât era de mânjită de noroiul urât mirositor. O chemă pe mămica, spăşită, cu glas pierit. Dar mămica nu era în preajmă, aşa cum era de aşteptat. Fetiţa începu să urle. Degeaba. Nimeni nu veni să o aline. Tăcu, înspăimântată. Ce-o să se facă ea, singură, murdară şi udă leoarcă, acolo, pe malul lacului?

Dintre cele câteva fire de trestie începu să orăcăie un broscoi, fixând-o cu ochii lui bulbucaţi. Era, bineînţeles, un broscoi fermecat care o întrebă:

– De ce plângi, mică prinţesă?

Fetiţa încremeni. Numai în poveşti broscoii vorbesc. Înseamnă că acesta e un prinţ căruia zâna cea rea i-a făcut vrăji. De aceea şi era atât de voinic...

– Prinţule, tare sunt singură şi nefericită. Mămica m-a părăsit aici, era să mă înec, iar acum sunt murdară ca un pui de ţigan. Fără să-şi dea seama, o imita pe mămica. Aşa îi spunea ori de câte ori venea murdară de la joacă: Să-ţi fie ruşine, pui de ţigan ce eşti!

Prinţul-broscoi clătină din cap.

– Aşa păţesc copiii neascultători. Să încercăm, totuşi, să găsim împreună o soluţie... Eşti prea mică, deci nu poţi rupe vraja, să mă iei în braţe, să mă săruţi, iar eu să mă fac din nou prinţ şi să te cer de soţie. Însă o să fim cei mai buni prieteni. Şi, pentru că prietenii se ajută între ei, o să-mi chem gaşca.

Orăcăind de zor, îşi adună prietenii în ajutor. Aceştia veniră, unul câte unul, ţinură sfat şi începură un concert nemaiauzit. Ca prin farmec, atrase de recital, apărură fel de fel de animăluţe, de gâze şi de păsăruici. Sfioase, stăteau la oarecare distanţă de fetiţă şi asistau la reprezentaţie.

Aşa cum era şi planul broscoilor, la puţină vreme sosi mămica, dar nu singură, ci însoţită de prietena ei cea mai bună din copilărie – pe care o întâlnise pe când culegea, nu departe, mure pentru fetiţă. Cele două prietene nu se mai văzuseră de multă vreme şi aveau destule să-şi spună.

Mămica, pe când culegea murele, din nişte tufe aflate la doi paşi de iaz, se uita din când în când spre fetiţă care, cuminte, se bălăcea în apa mică de la mal, ce nu-i trecea de glezne. Lângă rugul de mure se oprise o maşinuţă, din care coborâse, surpriză!, chiar Vanda, prietena ei din copilărie. Cele două femei s-au îmbrăţişat, s-au minunat de întâlnirea neaşteptată, şi au început să sporovăiască, întrerupându-se tot timpul una pe cealaltă. Din maşinuţă se auzi scâncetul unui bebeluş. Vanda a deschis repede uşa şi a luat pruncul în braţe. Acesta urla acum din răsputeri. A rugat-o pe Sanda să-i dea un pampers din pachetul de pe bancheta din spate. L-a

primenit pe piticot după care, luându-l din nou în braţe, s-au îndreptat grăbite spre malul iazului ca să se cunoască şi copilaşii lor. Când colo, avură parte de o scenă inedită: concertul acvatic la care asistau o mulţime de animăluţe, gâze, păsăruici şi o mică prinţesă, ce-i drept, plină de nămol până în albul ochilor. Părea o secvenţă desprinsă dintr-un film de Walt Disney...

31 decembrie 2015

e un fluture ce se roteşte în preajma becului de la intrarea în casă, ce s-ar întâmpla dacă aş stinge lumina, îşi zice Vergiliu Chiricescu într-o doară; se simte însă prea bine pe banca de sub gutui ca să treacă la faptă, mai e puţin şi noaptea va fi luat în stăpânire oraşul moleşit de canicula; inspirând adierea ce prevesteşte căderea nopţii, Vergiliu Chiricescu se preface a-l asculta pe naşul său, Aurică Strâmbeanu, care nu de florile mărului o fi venit la Craiova, naşu' Aurică zice că e în trecere, 'aidade, în trecere? taman de la Stoieneşti? încótro? că drumurile lui nu duc în nici-un caz la Craiova, acu', în plină vară, când roşiile se vinde în Ardeal pă bani buni*, cum chiar naşu' îmi spuse mai devreme; ce urmăreşte de şi-a rupt o zi de muncă în toiu' trebii... Vergiliu Chiricescu întinde mâna spre pahar, gest oprit la vreme; văzând că paharul naşului e gol, îl umple pe dată, precupeţul nu ia seama la manevrele finului, povesteşte cu atâta patimă de-i troznesc fălcile, Vergiliu Chiricescu gustă din vinul acrişor, ţinut în pivniţă la rece; urmărind zborul bezmetic al fluturelui încearcă, nu foarte stăruitor, să-şi amintească unde a citit povestea chinezească despre unu' care a visat că era un fluture, iar la trezire nu mai ştia dacă el însuşi este un om care a visat că este un fluture sau este un fluture care visează, acum, că-i om*[*]...*

[*] Este vorba despre "Visul lui Chuang Tzu", una din scurtele "Istorii extraordinare" scrise de Jorge Luis Borges şi Adolfo Bioy Casares.

fluturii e *liberi*

"Oare fluturele pe care-l observ de atâta vreme îmi dă, la rându-i, cât de câtă importanţă?" se întreabă, cu o inexplicabilă tristeţe, Vergiliu Chiricescu. "Nu cred". Şi imediat: "Dacă sting lumina, fluturele o să cadă". Se abţine. Cine ştie ce şi-ar închipui naşu' Aurică. Atât i-ar mai lipsi, să-l întrerupă din trăncăneală înainte de a găsi o justificare de nezdruncinat pentru refuzul său. "E o investiţie dă plasament şi prespectivă, Gilică taică, nu un simplu împrumut cu dobândă, o să-ţi iasă dă cel puţin trei ori banii ăştia şi, dacă vreai, intri la parte cu mine, uite, îţi garantez apsolut că la vara ailaltă îţi iei momental şi tu o maşină, sigur, că nu nouă, da' una dă ocazie, dă care să te poţi folosi identic dă bine, cu care-ţi scoţi banii în doi-trei ani, după care-ţi dă mâna să..." Vergiliu Chiricescu s-a lămurit că pledoaria naşului său e doar praf în ochi. Ştiau amândoi că, boier după cum îi este

năravul, "Gilică taică" ar fi tocat încă mult înainte de Crăciun agoniseala de peste vară.

Naşu' Aurică s-a oprit. Gâfâie. Goleşte paharul dintr-o sorbitură. Vergiliu Chiricescu i-l umple c-un gest scurt şi precis, semn al unei îndelungate obişnuinţe. "Păi ce faci, Gilică taică, nu beai? Mă lăsaşi s-o duc aşa, dă unu' singur, şi cu vorba şi cu... Ia vezi, că ne făcuşi neamu' dă ruşine!" Naşu' Aurică aşteaptă câteva momente ca mustrarea să-şi facă efectul, apoi izbucneşte în râsul său de căpcăun, surprinzător la piticotul cu vocea îndeobşte piţigăiată. Un râs sacadat şi... alene, spre deosebire de vorba pripită, care-ţi dă impresia că omuleţul e mereu grăbit să ajungă din urmă în rostire măcar o parte din gândurile sale înfierbântate.

Vergiliu Chiricescu are impresia că este observat cu atenţie de către fluture. Mda. Nu poate fi decât o năzărire. Fluturele, fascinat de lumină, valsează în golul luminos din preajma becului. Vergiliu Chiricescu îşi imaginează: *Intră în casă. Caută un ac cu gămălie. Stinge lumina de la intrare. O reaprinde după două-trei minute, rămânând în pragul uşii. E atent să nu strivească gâza căzută, undeva, pe jos. Reperează fluturele, înainte ca acesta să-şi revină şi să se înalţe iarăşi spre globul de lumină. Ezită. E atât de frumos! Păcat să-i înfigă acul în spinare. Oricum, fiul său, Cristian, are în colecţie câteva exemplare asemănătoare, unul dintre ele cu mult mai spectaculos. Lasă fluturele să se dezmeticească, spre a-şi lua din nou zborul. Apare Iliana. "Măi omule, măcar tu de-ai avea un strop de minte! Da' când colo, îi cânţi*

în strună lu' fi-tu, că-mi umplură-ţi casa dă molii. De câte ori vă spusei să zvârliţi la gunoi goangele ălea... Ne pomenim naibii-ntr-o zi cu hainele ciuruite!" Cam aşa l-ar apostrofa nevastă-sa. Drept răspuns, ca şi în alte dăţi, când au discutat în contradictoriu referitor la colecţia de fluturi a lui Cristinel, Vergiliu Chiricescu ar culege din grădină un buchet de levănţică – se ciondănesc pe acest subiect doar vara – i l-ar oferi Ilianei, ar îmbrăţişa-o, fredonându-i la ureche "Cine iubeşte şi lasă", cântec cu care o dezarmează întotdeauna. Iliana l-ar mai boscorodi o vreme, dar cu glas molatec, senzual...

Când naşu' Aurică izbucneşte în râs, Vergiliu Chiricescu tresare, smuls din reverie, spre hazul celuilalt, care-şi înteţeşte hohotele: "Iotă-te la el, boierul, cum auzi dă bani, cum căzu pă gânduri! Ia spune, ce-mi visaşi? Niscaiva drumuri la capitală, să culegi pă drum crema traseistelor? Harmăsarule!" Vergiliu Chiricescu nici după atâta vreme – Aurică Strâmbeanu şi nevastă-sa, Florica, i-au cununat în urmă cu cincisprezece ani – nu s-a obişnuit cu râsul naşului său. Izbucneşte imprevizibil, arareori, dar atunci nechează în cascade, până când i se taie răsuflarea, de crezi că din asta i se va trage moartea.

Fluturele se izbeşte de perete. Cade. Se redresează, şi-şi continuă zborul dezordonat. În momentul impactului, de pe aripile fluturelui s-a împrăştiat un nouraş de pulbere. Totodată, s-a auzit un chicotit zeflemitor. Vergiliu Chiricescu se uită la naşul său care se zguduie de râs, iar horcăiturile sale grobiene au răsunete... urieşeşti. Pe când chicotitul a fost ascuţit. Cinic. Subtil. Altcineva chicotise. Dar cine? În casă nu e nimeni. Iliana şi Cristinel sunt plecaţi de săptămâna trecută la Melineşti. Iar în grădină nu sunt decât ei doi: el şi naşi-su'. Să mai fie cineva, pitit între umbrele înserării? Vergiliu Chiricescu scrutează boschetele de liliac. Nu pare a fi oarecine p-acolo. Dar dacă n-a fost naşu' Aurică, atunci cine a chicotit?

Privind iarăşi dansul hipnotic al fluturelui, Vergiliu Chiricescu percepe propagarea undei sonore – al doilea, apoi al treilea chicotit – în sfere concentrice, reliefate tocmai în vălurirea graţioasă, *au ralenti*, a pulberii de solzişori; naşu'

Aurică s-a potolit, îşi trage sufletul, gâfâind zgomotos, leoarcă de sudoare, roşu la faţă, cu vinele tâmplelor zbătându-se îngroşate, mai-mai să-i pleznească, şi, cu toate că năşicu' priveşte în aceeaşi direcţie, dându-i chiar impresia că fixează becul aprins şi gâza cu pricina, nu dă semne că a văzut ceva neobişnuit; încă gâfâind, se pune din nou pe pălăvrăgeală; pesemne deja respiră fina pulbere desprinsă de pe aripile fluturelui – hopa, asta sună a titlu de film, îşi zice, într-un gând răzleţ Vergiliu Chiricescu; da, da, e un titlu cu o sonoritate aparte: *Pe aripile fluturelui* –, fiindcă naşu' Aurică strănută straşnic, dar Vergiliu Chiricescu *nu aude nici un sunet,* şi doar l-a văzut pe naşi-su' cum duce mâna la gură, cum se cutremură de tăria strănutului, cum închide ochii, cum coboară braţul de-a lungul corpului, cum cască gura, precis că înjură de mama focului, numai că Vergiliu Chiricescu nu aude nimic, dă un ţipăt, doar-doar va sfâşia tăcerea aceea nefirească; e un vis, dacă ţip mă voi trezi, îşi spune, liniştindu-se, amăgindu-se, încurajându-se, împotrivindu-se, şi ţipă încă o dată, sunetele îi clocotesc în gâtlej şi-n urechea internă, limba le modulează, buzele i se mişcă rostindu-le, însă, unduind indolent, pulberea multicoloră îi absoarbe strigătul; Vergiliu Chiricescu simte cum îl pătrunde aerul înmiresmat de nostalgii, e o diafană răcoare, plutire printre nouri, desprindere din mizerabilului cotidian, ca senzaţia să înceteze dintr-odată, şi el să se pomenească a fi atât fluturele rotindu-se bezmetic în preajma becului, exasperat de zădărnicia strădaniilor de a se contopi cu flacăra palidă şi rece, cât şi insul năuc, cu numele caraghios de Vergiliu

Chiricescu (toană a celuilalt naş, cel de botez, mort într-un accident aviatic); e cutremurătoare această dedublare a conştiinţei, *care sunt eu, cel adevărat*?, pe când naşu Aurică mă ia la mişto, râzând de crisparea cu care privesc cum mă prăbuşesc, ameţit: *lasă, Gilică, taică, ce te-mpresioneşti aşa, îi abí un flutur zăpăcit d-atâta învârtit la lumină*!

Cuprins

Muştele împăratului	4
Făt Frumos cel năzuros	8
Vise tulburi	13
Răzbunarea unui cuc. Năuc	16
Eternul feminism	19
Murphy and more	22
Poveste fără început	25
Când autorul le face pe voie personagiilor	28
În oglindă...	30
Sănătate maximă	37
Theseu vs. Dionysos	40
Morpheu în infern	46
Jocuri şi concursuri	50
Asinul lui Sanchi O'Panzza	53
O seară la operă	56
Bâlciul deşteptăciunilor	58
Loness	60
Când Pegas e pus pe şotii	66
Praf în ochi	70
Phandora	76
După cincisprezece ani	77
În neliniştea nopţii	83
Bestiar	
Cărăbuşul de sticlă	87
Fetiţa şi broscoiul fermecat	93
Fluturii „e" liberi	98